

Валентин Димитров

**САТИРИЧНИ
КРАТКОСЛОВИЯ**

РАЗКАЗИ * МИНИАТЮРИ * АФОРИЗМИ

Валентин Димитров

САТИРИЧНИ КРАТКОСЛОВИЯ

РАЗКАЗИ * МИНИАТЮРИ * АФОРИЗМИ

София
2023 година

© Валентин Димитров
САТИРИЧНИ КРАТКОСЛОВИЯ
Разкази, миниатюри, афоризми

Българска, първо издание

Коректор и предпечат
Дора Томова

© Рисунок на корицата
Христо Недялков

© Печат
„Дайрект Сървисиз“ ООД, София

ISBN 978-619-91555-3-0

СЪДЪРЖАНИЕ

I. РАЗКАЗИ

Отмъстителят.....	5
Колега	20
Метафорична орнитология.....	30
Перспектива	33
Професионални качества.....	36
Синева	39
Интернационализъм.....	41
Езиков апостроф.....	43
Пушиляк след кушията.....	44
Животопис.....	45
Мълчанието на агнетата	46
Информационен век.....	47
Канализация.....	48
Хикс	49
Нежност.....	50

II. МИНИАТЮРИ .....

51

III. АФОРИЗМИ	71
По света и у нас	71
Слуги и прислужници	84
Демократични пантомими	98
Съвършени престъпления	111
Нездравословен глад	126
Под знака на музите	140
От ума си топлим	154
Нежни струни	167
Практическа абсурдософия	180
 КНИГОПИС	 193

I. РАЗКАЗИ

ОТМЪСТИТЕЛЯТ

Хари – собственик, изпълнителен директор и отско-ро единствен служител на частната детективска агенция „Хари и Ко“, отпуснал се в креслото от естествена кожа с гръмкото название „Президент“, дочиташе последните страници на поредната кримка на Дейвид Балдачи. Между другото, обичаше и афоризми, нещо повече – помнеше ги и ги използваше съвсем намясто.

Над чашата на масивното бюро се стелеше едва забележима пара, която говореше, че течността в нея е сравнително топла. Плуващият на повърхността лимон намекваше, че тя е чай. В него вероятно имаше и мента, защото ароматът на зелената билка се усещаше в целия кабинет. Чаят с цвят на тъмна бира със сигурност бе облагороден с една капачка марков коняк. Капачката – само една, защото, ако се наложеше паркираният навън хамър да бъде подкаран по спешна задача, дрегерът щеше да отчете допустимите алкохолни промили. И не повече...

Хари бе решил да се отдаде на традиционната сие-ста, когато откъс от рокаджийско парче, прозвучало от модерния му айфон, осуети приятното намерение. Поколеба се дали да си развали рахатлъка, но усетът му на расов копой подсказа, че ще получи поръчка. Портфолиото

на агенцията бе изографисано на стъклото на превърнатия в офис апартамент на първия етаж на кокетно ново блокче в тихия богаташки квартал. А и изборът на услуги бе богат.

– Детективска агенция „Хари“ – с тембър на телефонен секретар каза едноименният ѝ шеф. – Какво можем да направим за вас?

Той умишлено изпусна онова „и Ко“, защото наскоро се бе освободил от мързеливия си съдружник, който си намери добро място в полицията. Още порано двамата ортаци – състуденти от правния факултет, се бяха освободили от секретарката. Тя бе далечна рода на шефа, но това не бе достатъчно основание да получава заплата само за да си говори по телефон.

Смутителят на следобедния детективски унес се оказа приятен сопран, който подкара дълъг речитатив. Почти без да си поема дъх собственичката му заобяснява откъде има телефона, кой ѝ е препоръчал агенцията, какво за нея е прочела в сайта ѝ, какви надежди възлага на частните детективи, чак накрая – къде я стяга чепикът – издирване на човек... Хари успя да се вмъкне в „разговора“ с организационна категоричност:

– Госпожо, не работя по телефон. Твърде съм зает, но ще приема и вашата задача. Сигурно знаете къде ми е офисът. Имам един прозорец, за да се срещна с вас след два часа. Ако не ви е удобно, обадете се в средата на другата седмица. Доскоро...

В университета, когато все още беше Хараламби Хараламбиев, бъдещият полицейски следовател за-

лягаше здраво над профилиращите правни науки, интересна му бе и криминалистиката, но само един семестър психология плюс две десетилетия в органите го научиха как да работи с хората, били те субект или обект на неговата професия, твърде важна в престъпния преход. И беше убеден, че дамата ще се появи след този двучасов толеранс. А ѝ даде време да се издокара, да дойде с такси, пък и сам да не си провали сиестата... Малко преигра на темата заетост, защото работата бе почти умряла, но това беше психологически момент в отношенията с рехавата клиента.

Клиентката се разплати с бакшиша и застана пред входната врата, вписана в живия иглолистен плет на затворения комплекс. Нещо забръмча и тя се сети, че вече попаднала в сектора на видеонаблюдението, е допуснатата дистанционно по-навътре в недвижимия имот. Премина по мраморната пътека, чу второ бръмчене и смело натисна декоративната дръжка на детективската врата.

Всякакво човечество бе прекривало през нея, но на това, което Хари светкавично опипа с поглед, не можа да намери аналог в цялата си служебна и житейска биография. Дамата излъчваше зряла красота, без всякакви силиконови подправки по лицето, предполагаемо и по стройната снага. Шаблонното прилагателно „гарванов“ най-подхождаше на цвета на буйната ѝ коса, контрастиращ с бялата кожа, мацната с небрежно розов фон дьо тен. Гримът в района на очите и устните издаваше изискан вкус, подчинен на опитна ръка.

Посетителката посочи с ръка владетеля на офиса и промълви:

– Добър ден! Детектив Хари вероятно?

– Добре сте дошли! Със сигурност – Хари. От плът и кръв...

Това „кръв“ звучеше страховито предвид професията, но пък „плът“ витаеше в подсъзнанието му, надничашо под марковите тоалети. Той пое нежно ръката ѝ, подаде релефната си визитка и зададе първия въпрос, с който започваше всяка нова задача:

– Как да ви наричам?

– Не че има значение, но... Боряна Филева. Наричай ме Боряна.

Хари преглътна фамилиарното обръщение на „ти“, простимо за самочувствието на красивите жени, и продължи делово:

– С какво моята агенция може да ви...

– Искам да знам коя е тя! Любовницата му имам предвид!

– Вижте сега, нека уточним нещата. По телефона ми казахте, че ще издирвам човек. Това, което сега чувам, е дефинирано като задача „разкриване на изневяра“.

– Че каква е разликата, любовницата не е ли човек?

– Нека не навлизаме в професионалните тънкости. А и тарифата е различна!

– Парите нямат значение!

– Радвам се да го чуя, макар и твърде рядко. Заповядайте, седнете!

Боряна потъна в креслото, кръстоса дългите си крака и придърпа свенливо полата над мраморнобелите си апетитно заоблени колене. Хари седна на своя

президентски трон, разбута чашата и Балдачи встрани и понамести клавиатурата на огромния си компютър. Не че се канеше нещо да записва. Незабелязано бе включил невидимите за гостите микрофони, без да се притеснява, че грубо нарушава Конституцията в частта ѝ за правата на гражданите.

– Бих желал да науча на какво се базира вашето предположение за евентуална изневяра. Ще ви подаря и един афоризъм по повода: „Любовта е дар от Бога, ревността – от частната собственост“. Не ревнувате ли напразно вашата съпружеска собственост?

– Не, не е напразно! Никога не съм надничала в телефона му. Но преди няколко дни, докато се бърснеше в банята, звънна като за съобщение. И какво прочетох – „Беше чудесно!“, „Липсваш ми!“, „Да го направим пак!“, „Нямам търпение!“ и други от този сорт... На всичко отгоре чагът е с някой си Стефанов Ан. Това как ви се струва?

– Струва ми се, че „Любовницата прибира лихвите на съпружеския дълг“ – Хари вкара нов афоризъм в употреба и продължи по същество: – Ще ви кажа всичко за любовницата и характера на изневярата, това е най-често срещаната детективска задача, но ми е необходима отпавна информация за вашия съпруг – имена, ЕГН, домашен и служебен адрес, телефони, профили в мрежата, марка и регистрационен номер на колата, поведение в семейството, хоби, особени навици...

Боряна си каза всичко, но в някакъв свой си ред и рекламира съпруга си по всички показатели – всеотдаен в работата бизнесмен, любящ съпруг (това го каза с ар-

тистична ирония), грижовен баща...

– Вие май напразно се опасявате това богатство да не ви изостави? – вметна Хари и продължи с афоризъм: – „Умната жена знае на кого да бъде изоставена“.

Клиентката не улови флирта, но комплиментът я разпали:

– Не стоят така нещата! По-вероятно е аз да го изгоня, но това ще реша чак когато си свършите работата.

Методично и детайлно, с досадни повторения детективът изтръгваше информацията по парченца, за да сглоби в пъзел образа на този прелюбодеец. Ако не беше онзи издайнически чат, едва ли някой би допуснал, че Станимир Филев (най-после прозвуча и името му), солиден мъж с две висши, дясна ръка на главния бос и съпруг за пример, има двойствен интимен живот, наред с чести командировки в страната, по-редки в чужбина, бридж с приятели в петък и някакви служебни партита, на които не го влечеше нито алкохолът, нито изисканият кетъринг.

Хари навлезе в най-деликатната част на разговора, не че кой знае колко щеше да му бъде полезна в разследването:

– Питам се какво би могло да мотивира това, нека да го наречем, негово отклонение? Да не би вие самата, някак неволно да сте... Не знам дали ме разбирате?

– Разбирам те много добре! – сопна се Боряна. – Не ме боли глава, в това отношение може да му завиждате...

– Ясно, може би един афоризъм ще обясни неща-

та: „Съпругата е море под носа ти, в което можеш винаги да се изкъпеш, но по-друго си е понякога да се потопиш в прохладна планинска рекичка“.

Хари премина към инструктаж, напомни, че чака снимка на своя обект, уточни хонорара, даде ѝ един „бръмбар“, за да го сложи в жабката на семейното ауди, и си изпрати гостенката. От нея му остана ароматът на френския ѝ парфюм.

***

...Нашият Холмс имаше две десетилетия в органи-те. Вървеше нагоре по служебната стълбица, отмяташе курсове и успешни разследвания, които вдигаха коефициента на разкриваемост на звеното, което ръководеше. Бе изградил плетеница от полезни контакти с важни държавни чиновници, прокурори, адвокати и оперативно интересни лица от контингента, които срещу отворения над тях чадър помагаша предпазливо на следствените му усилия. Едно от тях обаче му коства главата. То се движеше по горещи следи, стигна до едни топли местенца и когато Хари не вникна в съветите, които получаваше на две поредни оперативки да не се пали толкова много точно по този случай, му изстина мястото.

В неразработения още частен сектор навлезе с хъс и опит, върна служебната ютия „Макаров“, обзаведе се с италиански боен пистолет „Берета“ втора ръка на половин цена от оръжеен магазин, купи си шлифер като на екранния инспектор Коломбо, надяна тъмножълти ръкавици от естествена кожа, а черните очила дори в люта зима придобиха статут на задължителен аксесоар.

Хари легендира новата задача с името „Боряна“, съз-

даде си едноименна папка в компютъра, където вкара звуковия файл от разговора с поръчителката, снимката на мачото, някакви свои бележки и плана за предстоящите действия, които започна незабавно.

Всяка сутрин обектът тръгваше на работа с червеното ауди по едно и също време, караше по един и същи маршрут и паркираше на запазеното за него служебно място на метри от главния вход на компанията „Топ Дженерали Проджект“. По-сложно бе проследяването след края на плаващото работното време. Няколко дни то не даде никакъв полезен за разследването резултат. Хари периодично прослушваше „бръмбара“ от своя офис, но в колата се чуваше само шумът на мотора, никакъв женски глас, а няколкото уловени делови мъжки разговора за всеки случай записа благодарение на интуицията, че все за нещо ще му послужат.

Една уж бриджорска петъчна вечер ненадейно разследването се придвижи в предполагаемата посока. Проследен от детектива, Станимир Филев паркира аудито пред приличен жилищен блок и се вмъкна в единия от входовете. След минути Хари се прокрадна към входа, разгледа табелките на звъниците и направи снимка на най-важната от тях – „Антония Стефанова. Адвокат“. В съзнанието му проблесна абонатът „Стефанов Ан.“ от любовния чат в телефона. Любовницата бе разкрита сравнително лесно. Оставаше да бъде и надлежно документирана. И Поаро би се мотал два часа край блока, за да направи нова снимка. На нея в светлината над входа не само се виждаше как обектът

си тръгва, но бяха изписани датата и часът на събитието.

След някой и друг ден, съгласно инструктажа, Боряна докладва, че утре надвечер съпругът ѝ заминава в служебна командировка. Изчисленията на Хари бяха точни. Само половин час висене на паркинга около блока на адвокатката го направиха свидетел как червеното ауди пристигна, а след минути в него се вмъкна същество от женски пол, издокарано в спортно-елегантен стил, с пътна чанта в ръка. Този път събитието бе записано на видео.

За детектива, опитен в гонките шофьор, нямаше опасност да изпусне аудито стотина километра до съседния областен град, да паркира наблизко и да сколаса да установи, че в оживения хотел „Мимоза“ двойката влиза поединично с десетина минути разлика. Самият той се регистрира, помота се в стаята и се настани на най-отдалечената маса в полупълния ресторант. Наложил се около час да убива времето с две прехвалени ракии в компанията на гръцка салата и ролца по чешки, докато гълъбчетата се появили най-после в ресторанта с възможно най-щастлив вид на семейство на средна възраст. Ясно беше как са убили първия общ хотелски час.

Филев бе облечен и се държеше със самочувствието на успял мъж, кавалерстваше елегантно на дамата, вероятно нещо остроумничеше, защото тя го гледаше в захлас. Разположиха се на близка маса, а когато обсъждаха менюто със сервитьорката, Хари им направи още няколко снимки за по-голяма дискретност не с шпионския „Канон“, а с мобилния си телефон.

Докато похапваше любимия си кашкавал пане в съп-

ровод на подбалкански мавруд, частният детектив изучаваше двойката и особено нежната ѝ половина. Тя не беше първа красавица, за да бъде онова „планинско поточе“, което си заслужава рисковете. Имаше приятно лице и всичко там каквото е необходимо, среден ръст, леко трътлеста и, дето се вика, не можеше да се намаже на пръста на Боряна. Имаше нещо странно в цялата тази история...

Следващата сутрин Хари стана рано, усвои „континенталната“ закуска на „Мимоза“ и атакува рецепцията на хотела. Недоспалото момиче се впечатли от релефната му визитка, изслуша куп комплименти, молби и леки заплахи за отказа да съдейства на издирването на един некоректен платец заради някаква си дискретност на хотела и в крайна сметка му предостави „за малко“ регистрационния дневник. Детективът се оттегли в другия край на лобито, надникна в последната страница и я щракна в района на регистрираните само през няколко реда две имена – Антония Стефанова и Станимир Филев. Повече работа тук нямаше. Обязди хамъра и се понесе към дома.

В офиса си Хари влетя навреме. И този път интуицията му не го подведе. Бе изчислил колко късно ще се излюпи щастливата двойка, колко време още ще похарчи в леглото, за закуска, за багажа, последователно за рецепцията... Докато приготви любимия си ментов чай с една капачка коняк, „бръмбарът“ се обади. На обратния път любовните слова бяха по-малко, но всичко останало си струваше да бъде записано.

Хари покани Боряна на следващия ден, за да я

запознае с изпълнението на задачата. Не можа да устои на любопитството ѝ и само намекна, че предположението е вярно.

Клиентката, пременена в друг тоалет, остави „бръмба“ на бюрото, подаде луксозна торбичка и без покана се отпусна в креслото. Хари надникна в нея и забеляза две стъкленици. В малката имаше „Хуго Бос“ за външна употреба, а в голямата – „100 гайди“ за вътрешна. Опита се да протестира:

– Моля ви, нямаше нужда, аз само си върша работата...

– Има нужда, има... Но да чуем подробностите – каза Боряна и театрално подпря брадичката си с длан, което би трябвало да означава безкрайно внимание.

Детектив Хараламби Хараламбиев започна отдалече – разкри трудността на задачата, използваните най-модерни технически средства, героизма на дебнетото по паркинги и в храсти, наблегна на интуицията си, оплодена от бляскав ум. Не пропусна да се учуди от ниския критерий на Филев и невзрачността на Стефанова. Дойде най-впечатляващата част на доклада – нагледните помагала. На монитора на компютъра се завъртяха десетки снимки – пред блока, на паркинги, в аудито, в хотела, в ресторанта. В кабинета прозвучаха и гласовете на влюбената двойка, записани с удивителна яснота. Хари побутна една флашка към края на бюрото и подкара нещо като заключително-успокояваща реч:

– Вижте сега, госпожо Филева, на тази флашка е всичко, което видяхте и чухте. Правете с нея какво-

то искате, но моят принцип е да не свидетелствам на никакви съдебни дела. Разбирам вашето разочарование и обида, но приемоте нещата такива, каквито са. Практиката ми показва няколко стандартни реакции на потърпевшата съпруга. Някои двойки се развеждат, други се търпят в интерес на децата, някои съпруги си отмъщават по аналогичния начин...

Боряна Филева не прояви никакъв интерес към флашката, изправи се твърде пъргаво, застана срещу детектива и го погледна както майка му в детството след поредната беля. В очите ѝ имаше снизхождение, в гласа – самочувствие:

– Отмъстителю мой! Нищо ли не ти подсказа твоята интуиция? Била съм разочарована? Нищо подобно – щастлива съм! Само какви мъже изневеряват на жените си – президенти, премиери, министри, политици, бизнесмени... А моят да не е някакъв мухльо? „Планинското поточе“ ще пресъхне. Той всъщност не е излизал от „морето“. Друго ме безпокоеше, Хари! Представяш ли си, ако онзи Стефанов Ан. наистина бе мъж? И това го има днес. Не бих го понесла! Доволна съм от твоята работа, благодаря ти, отмъстителю! Имам още една молба – нека забравим всичко това! Аз го забравих в този момент. Бъди така коректен! Хайде, със здраве...

Ароматът на френския парфюм още не беше се разсеял, когато на компютъра Хари създаде нова папка – „Отмъстител“, както двукратно бе иронизиран, и се зае да прехвърля в нея по-интересните неща от папка „Боряна“. В дедуктивния му ум вече кристали-

зираха предположения, които трябваше да провери.

***

Следващите дни, без да става от президентското си кресло, той посвети на задълбочени интернет проучвания на „Топ Дженерали Проджект“. Узна историята на компанията, профила ѝ, ръководния състав. Медиите бяха отразили грандиозните ѝ проекти. Съсредоточи се върху някакъв скандал преди около две години. В спор за огромна европейска инвестиция с държавно съфинансиране конкурентната „ВИП Болкан Инвестмънт“ тиражираше обвинения във фиктивен проект, нагласена поръчка и опорочен конкурс, намекваше за корупция, пълзяща и по високите етажи. Прокуратурата се бе самосезирала под натиска на общественото мнение, а съдебните инстанции присъждаха делото ту на едната, ту на другата страна. Едни апетитни милиони висяха във въздуха, докато ненадейно спорът се бе решил с извънсъдебно споразумение.

Наложи се Хари да се поразмърда и да се срещне с някои информатори от контингента. Най-полезен обаче му бе един приятел адвокат, от когото узна, че паралелно с частната си практика Антония Стефанова е юрисконсулт на „ВИП Болкан Инвестмънт“, довела до извънсъдебното споразумение, по повод на което за първи път се е срещнала с Филев. Същността на споразумението лъсна в официална информация – по „онзи“ проект „Топ Дженерали Проджект“ бе привлякла за подизпълнител „ВИП Болкан Инвестмънт“. Ясно, милионите са били усвоени, разпределени и всеки си бе получил своето – наред с големите две клечки, Филев и

Стефанова със сигурност.

Неуспешен наивен „отмъстител“ в полза на Боряна, Хари реши все пак да отмъсти на нейния прелюбодеец. Още седмица слухтеше около двете компании, отново и отново слушаше записите и реши да играе вабанк. Станимир Филев веднага се съгласи да посети офиса на детективска агенция „Хари и Ко“ за среща „от взаимен интерес“. На такива ключови думи се отзовава всеки сериозен бизнесмен.

Наистина с интерес той разгледа някои снимки, на които бе главен герой, изслуша още по-съсредоточено най-важните фрагменти от разговорите в червеното ауди и зададе въпрос с две букви:

– Е, и!

Хари каза само няколко изречения, обмисляни дълго и дълбоко, в които с намеци, сравнения и метафори разкри сериозността на положението и евентуалните последствия. Използва изтъркани съществителни като държава, милиони, щети, хазна, данъкоплатци, медии, гласност и в типичния си стил завърши с афоризъм: „Свободата на словото повиши цената на мълчанието“.

– И каква е цената на вашето мълчание? – Филев реагира на секундата. – Колко? Еднократно или на траншове? И докога?

Интуицията и този път не подведе частния детектив, нещата щяха да се уредят. Затова внимателно изложи своя вариант. Гостът бе изненадан, стопи се първоначалната му неприязън, кимна одобрително и поиска седмица, за да съгласува въпроса с главния и

да го прекара през управителния съвет.

Преди да изтече седмицата, нежен женски глас покани детектива на среща със Станимир Филев. Живата охрана пропусна Хари, щом разбра кой е и къде отива. Някакво момиче го поведе по директорския етаж, отвори една врата и го информира:

– Това е кабинетът, господин Хараламбиев.

Хари още не бе осмислил напълно нещата, когато момичето се появи отново, подаде му малка кутийка и каза:

– Заповядайте и визитките!

Детективът нетърпеливо отвори кутийката и взе най-горното картонче. Вляво бе фирменият тотем, най-горе – мазно и релефно, „Топ Дженерали Проджект“ АД, най-долу под черта – сайт, телефони и имейл, а по средата между тях очакваното:

магистър по право
Хараламби Хараламбиев
МЕНИДЖЪР ПО СИГУРНОСТТА

КОЛЕГА

В тази странна случка сентенцията, че денят се познава от сутринта, изобщо не важеше за главния асистент Кънчо Костурков, защото тя, както винаги, започна кротка и предвидима, традиционна и обнадеждаваща – предстоеше да се случат добри неща по пътя на флегматичната му и все пак безметежна научна кариера. Но денят скоро се оказа толкова калпав, толкова гаден с изненадата, която поднесе на Костурков, че чак не беше за казване. Въпреки че за това дълго се приказваше в целия университет, че и в половината квартал.

Боецът на научния фронт се събуди по първи петли. Бе напуснал селото още като студент, но ранното ставане бе негова запазена марка. Седна пред лаптопа на скромното си бюро, разбра, че няма поща, прегледа набързо клюките във фейса, прогнозата за времето и надникна последователно в няколко сайта, които, кой по-вяло, кой по-агресивно, чепкаха проблемите на екологията. Защото това бе науката, която той преподаваше. Едва тогава се центрира върху утринния тоалет, в който всекидневното бръснене бе неотменим закон, въпреки че в университета около него се размотаваха бради и наболи четини.

Докато в кухнята църцоренето на кафемашината приятно галеше слуха му, а ароматът благоухаеше на бразилска плантация, Кънчо ментално преговаряше предстоящия си ден – четири часа лекции, една кон-

султация с изоставащия му дипломант, едно сведение в учебния отдел и каквото друго дойде. Но имаше нещо много по-важно – днес трябваше да депозира (любима дума на научните чиновници) докторската си дисертация и автореферата към нея в катедрата, в която след друг законен срок предстоеше защитата.

Съпругата приготи набързо нещо на партигрила и по време на общото сутрешно кафе заля главния асистент с няколко битовизма, които леко нарушиха научния му унес. В любимата си маркова чанта от естествена кожа той заподрежда дисертацията от триста страници, автореферата от още петдесет, още някакви научни хартии и документи плюс традиционния сандвич, нежно увит в алуминиево фолио, с който по пладне бореше хипогликемията.

Костурков се фъсна с дезодоранта с аромат на холандски тютюн за лули, въпреки че не пушеше, но бе убеден, че той придава по-голяма мъжественост основно пред студентките, която пък не компенсираше niskия му ръст. А той щеше да се окаже фатален в следващите събития.

Главният асистент целуна формално по бузата Дулсинея и напусна семейната обител, на площадката пред която го чакаше торбичката с двудневния боклук. Изхвърлянето му бе мъжки прерогатив. В едната ръка с него, в другата – с научната чанта, Кънчо тръгна пеш надолу по стълбите, въпреки че живееше на шестия етаж. Смяташе това за сутрешен джогинг, с който единствено провокираше застоялото си битие, водещо към затлъстяване от първа степен.

На улицата денят вече разцъфтяваше въпреки ранния час. Търговци си зареждаха магазините, ранобудни пенсионери ситняха към близкия продоволствен храм, кучкарите си разхождаха любимците, бързащи да се облекчат край дръвчета и по рехавите тревички по тротоарите. Всъщност основният човешки поток по тази директриса имаше преобладаващо академична съставляваща. Към университета вървяха преподаватели и студенти, които градският транспорт бе изсипал по близките спирки, или тези късметлии от тях, живеещи в „академичния“ квартал. Кънчо беше от късметлиите – беше си купил „евтинджос“ квартирата, в която преди живееше под наем в бившата ведомствена кооперация. Ходеше на работа пеш за иманяма двадесетина минути, между другото хвърляйки боклука в близките контейнери. Това направи и днес – настъпи с крак педала, капакът се вдигна, зейна мирзлива паст, заметна с отработено движение и вдигна крака от педала. Капакът се затвори като Сезам...

Главният асистент продължи към университета с гордо вдигната глава, което подхождаше на човек, когото поради ниския ръст колегите наричаха „кинта и пеее“. По едно време с периферното зрение забеляза, че публиката наоколо го заглежда, сочи го и вероятно го одумва. В първия момент дори си помисли, че е забравил да си вдигне ципа на панталона. Успокои се, когато дискретно се поопипа някъде под шкембето. Съвсем бе приближил към университета, когато го настигна най-заядливиият и противен колега от катедрата, който произнесе някъде изотзад:

– Добро утро, Костурков! Ти да не си носиш експериментален материал за дисертацията?

– Добро утро! – смотолеви Кънчо, осмисляйки репликацията...

В следващата секунда разбра всичко – носеше боклука, а научната чанта сигурно си лежеше в контейнера. Бе объркал ръцете. Логиката му подсказваше – бягай обратно и спасявай дисертацията, че я клошар ще ровне, я машината ще мине по маршрута на контейнерите. Но не беше така просто – добре, един вече знае, колко още са забелязали, пък и колко щяха да видят, като рови в боклука...

Костурков се опита да се успокои и още веднъж погледна научно на ситуацията. Отказа се да проклина собствената си глупост, най-малко от това сега имаше нужда. И набързо състави план за действие. Той целеше да възстанови загубеното и да минимизира мащабите на излаганията. С бързи крачки стигна обратно до злополучния контейнер и хвърли торбата с боклука. Дотук добре, имаше две свободни ръце, но като забеляза неколцина приближаващи колеги, се отдалечи на другия ъгъл и зачака удобния момент за същинската част на спасителната операция. Дълго имитира, че говори по телефона или нещо търси в него. Една колежка подхвърли, че ще закъснее за първия час, което сега за него не бе толкова важно. Тези, които междувременно ползваха контейнерите, не бяха опасни – вкарваха, а не вадеха...

В един момент си помисли дали да не се откаже от чантата. Можеше да възстанови тези стотици страни-

ци – те бяха в компютъра. Но това изискваше много време – принтиране, сканиране на илюстративен материал, сглобяване, подвързване. Можеше да накара някое доверчиво хлапе или бедно цигане за няколко лева да далдиса в контейнера. Но такива нямаше, а времето си летеше. С ужас забеляза клошаря, който бавно тикаше приспособеното си превозно средство. Сега ставаше опасно – той щеше да рови вътре. И да прибере чантата...

Кънчо зарязва всякаква охрана на труда. Забърза. Пред контейнера едновременно бяха двамата. Ученият пръв настъпи педала. Другият го огледа от главата до патъците, произведе нещо като усмивка и каза:

– Здравсти, колега, ти днес сефте ли правиш! И да ти кажа, това сутринта е моят район, след обяд – на едно аверче. Изчезвай...

Костурков огледа „колегата“. Не беше окъсан и мръсен, по-скоро бе облечен като повечето пенсионери, кожата му не бе от скъпата боя, а и репликите му звучаха грамотно. Само дето имаше набола от няколко дни брада, но те сега и политиците така се носеха. Количката му бе апотеоз на един от постулатите на екологията – разделно събиране на боклука. На нея имаше само нагънати картони и смачкани пластмасови бутилки.

– Виж сега, приятелю, нека ти обясня – започна мило Кънчо. – Преподавател съм аз в университета отсреща. Без да искам, вместо боклука в контейнера хвърлих чантата с дисертацията... три години труд...

– Добре де, ще я извадиш. Действай!

Костурков не бе способен на никакви действия. Ниският ръст му позволяваше само да надникне в контейнера, но ваденето на чантата бе неизпълнима задача. Той бързо се усети какво му е необходимо и донесе една тухла четворка от близкия строеж. Не стана. Клошарят помогна с още една тухла и настъпи педала. Капакът се отвори и доцентът се надвеси във вонята. Видя чантата, но късите му ръчички не стигнаха до нея. Трябваше му още няколко сантиметра. Помощникът го подбутна изотзад, Кънчо се протегна до отказ. И стана страшно. Центърът на тежестта на научната снага прехвърли критичния край на отвора на контейнера и тя се свлече в утробата му с главата надолу. Скоро се скриха и краката...

Шокиран от това, което се случи, клошарят отпусна крак от педала и капакът мигом се затвори. Контейнерът се позаклати, явно в него нещо ставаше. Кънчо ровеше в тъмното, докато докопа чантата. После като ехо се чу гласът му:

– Отваряй, приятелю, отваряй бързо!

Приятелят натисна отново педала, Сезам се отвари и от него първом се показа чантата. Тя бе положена внимателно на количката върху картоните. После се появи дисертантът, видимо щастлив, защото не подозираше новия си макиаж – индиански вожд на празника на племето. Вождът се опитваше да се измъкне от контейнера, но това не бе полесно от влизането. Поогледа улицата пред себе си и изведнъж затвори капака. Бе забелязал няколко колеги...

– Даскале, какво ти стана – разтревожи се клошарят, – да не си решил там да си останеш? Да отварям или не! Както кажеш...

– Изчакай малко, отвори, когато няма хора наоколо!

А наоколо хора имаше. Академичният поток от спирката до университета се точеше на талази на метри край контейнера, в който на тъмно времето сякаш течеше бавно, но мисълта на главния асистент – бързо. Като мълнии я разсичаха епизоди от досегашното му житие. Прилежен гимназист, среден студент, млад специалист в местната екоинспекция. Поради честност, страх или глупост не успя да осребри служебното положение покрай разрешенията, които малкият, но сплотен екип даваше комуто, когато и както трябва. Екоинспекцията се отърва от неблагоприятния си член по взаимно, както се казва, съгласие. Отстраняването стана чрез издигане – на синекурна длъжност в общината. Костурков не прокопса и там – покрай него течеха европейски и родни проекти, обществени поръчки и в крайна сметка едни пари, а той упорито не се решаваше да си оближе пръстите. Минаха няколко години, докато черната екологична овца освободи общината от досадното си присъствие и ненадейно спечелила фиктивен приятелски конкурс, успокои топката на университетския терен. Там не влизаше в битки за избираемите академични длъжности, не се подмазваше за сладките щатни позиции, четеше си екологичния хорариум и пълзеше бавно нагоре по кариерата. После му подсказаха, че ако не се хабилитира, ще му изстине мястото. Кънчо се залови за дисертацията, опасно я проточи и малко преди финала заедно с нея се оказа в контейнера за боклук. Сега най-важното бе да се измъкне от него.

– Излизай, даскале, не се виждат хора наоколо – каза клошарят и натисна педала.

Капакът се отвори, главният асистент подаде глава, вдъхна дълбоко, сякаш искаше да изсмуче атмосферата и протегна ръчички за помощ. Клошарят го задържа, намеси се случаен минувач и понеже измъкването продължи, се посъбра рехавата тъпла зяпачи, в която все пак се оказаха и Кънчови колеги. Стъпил на планетата, той огледа сеирджиите, бързо схвана същността на падението, грабна научната чанта и забърза към вкъщи. Макар и чак към пладне, но все пак на изискуемата (любима дума на научните чиновници) дата, дисертацията и авторефератът бяха предадени на секретарката на катедрата. До икиндия цялата катедрата, половината факултет и видните клюкари от университета преразказваха и украсяваха случката, а главният асистент Кънчо Костурков се обзаведе с актуален прякор – Контейнера.

***

...Една сутрин хабилитираният вече Контейнер издебна клошаря край реалния контейнер, подходи срамежливо към него и, подавайки торбичката, този път не с боклук, подкара предвидения благодарствен ритуал:

– Здравей, приятелю, сигурно ме помниш – дето ми помогна да извадя чантата. Е, и да изляза от контейнера...

– Помня те, колега, помня те, голяма емоция беше...

– Ей тук съм ти донесъл нещо за благодарност. Да се почерпиш. Много съм ти благодарен за помощта! Аз защитих...

Клошарят взе торбичката, положи я на количката при сгънатите картони и смачканата пластмасова тара,

при което нежен звън на стъкло погали слуха му. Сложки покровителствено ръка на Кънчовото рамо и го погледна някак отвисоко – и в двата смисъла.

– Мерси, че си се сетил! Но да ти кажа аз една работа. Много се колебах дали да не те оставя в контейнера. Обърна ли внимание – наричах те колега? Е, не съвсем, ама все пак. Не като клошар, ясно е, че не си такъв. Но и аз работих в университета...

– В нашия университет? В коя катедра? – оживи се Костурков.

– Няма значение в коя, не бях даскал, а прост лаборант. Така ме водеха. Много години минаха, но оттам тръгна всичко. Раздавах се на макс – проекти, кабинети, техника, ремонти, преустройства, въобще – всеки те командва за каквото се сетиш. Имал съм „златни ръце“. По едно време решиха, че ще е по-изгодно да ме съкратят. Икономисаха скромната ми заплата, а луди пари потекоха към външни изпълнители. Не бяха и много външни, защото фирмите бяха на даскалите. Е, сигурно за някого е било по-изгодно. После – Бюрото по труда, работа на парче тук-там. Докато загазих. Фирмата била фалшива, престъпна отвсякъде. Но и аз опрах пешкира, съучастник един вид, на сянка половин година...

– Как, в затвора ли? Съжалявам, приятелю...

– И аз съжалявам, но късно! Докато бях вътре, всичко изчезна – семейство, дом, приятели. Добре че поне покрив имам – една съборетина половин тухла на баира извън града. Не съм само на боклука, хващам се на черна работа при всяка възможност.

– Каза, че можело да ме оставиш в контейнера?

– Да ти кажа право, имаше такава вероятност. Мина ми за секунди тази мисъл.

– И защо? По каква причина? Ние не се и познаваме...

– Виж сега, как да ти го обясня... много мъка съм набрал. Някаква злоба избухна в мен. Навсякъде са ме мачкали, и на мен ми се дощя поне едного и аз да смачкам. Ти не беше случаен, беше ми подарък, нали от университета започна всичко...

– Разбирам те. И докога щеше да ме държиш?

– Нямах да те държа, просто щях да си отида...

– И защо ме извади все пак?

– Защото размислих. Викам си – какво ми е виновен човекът. Всичко е минало, нищо не може да се върне. Какво ще спечеля? Внезапно злобата изчезна, както внезапно бе се появила... Дори се чувствах радостен, че мога да помогна. Защото на мен никой не ми помогна... Хайде със здраве, колега!

МЕТАФОРИЧНА ОРНИТОЛОГИЯ

Орнитологията е наука, която изучава птиците – тяхната анатомия, физиология, систематика и поведение. Колкото и да е странно, тя може да подпомогне политологията в изучаването на птиците във властта и политиката. Дето се вика, птиците може да обяснят обществото. Колко му е, да видим. Когато една гарга рошава влезе във властта, веднага става важна птица. Папагалите в политиката повтарят мантрите на вождовете. А вождовете на партиите пък се пъчат като красиви пауни. Всички партии си отглеждат бройлери. От тях бързо стават младежки крила. В парламента са кацнали допотопни и хищни птеродактили, които явно ще изкарат до пенсия на хранилката. Едни се правят на гълъби на мира, други – на военни ястреби. Горди орли кръжат на различни постове в европейските структури. Прелетните птици всеки сезон сменят партиите. В коалициите винаги са като петли в кълчища. Има поне стотина партии – дребни като колибри. Има и някои малко по-едри, които на всички избори не успяват да прехвъркнат през стобора на жалките проценти. На парламентарната трибуна се надуват пуяци, други се кокошинят, а някои грачат грозно и зловещо. Като щраусите депутатите си заравят главите в пясъка, но пък мислят със задниците си. Властовите патки се нагушват от външни фондове, траншове, проекти и субсидии, та и от някои сладки бюджетни трици. Крадливи глакуси законно източват фиска. Хитри пингвини във фракове не могат да летят,

но винаги им върви по вода и дори под вода. Заспали гугутки в прокуратурата не кълват престъпниците. В борбата с бандитите полицията страда от кокоша слепота – нищо не вижда в мрака. Шарени фазанчета се фукат, че са кълвали науки в университети и колежи по света. А у нас мъдри академични сови преливат от пусто в празно. Щедри милионери даряват златни клетки на силиконовите си гълъбици. Досадници с мозък колкото на врабче ръсят крилати мисли по телевизията. Както винаги, в дискусиите чуждата кокошка е патка. В медиите гъмжи от мисирки. Социолози, политолози и дежурни сладкопойни чучулиги възхваляват когото трябва. Пригласят им научни, университетски и институтски хабилитирани славейчета. Казват, че който не учи, ще пасе патките, но който се учи, може да пасе и трева. Днес моногамни май останаха само лебедите. Неуморни кълвачи чукат на чуждо. И щъркелите не могат да ни оправят демографията. Само наивни работяги стават по първи петли. Крадливи прилепи работят само нощем и както е тръгнало, ще обърнат държавата с главата надолу. Лешоядите край хазната никога не остават гладни. Веднага след тях се нареждат пеликаните с огромните човки. Обществени поръчки хранят само приближените курници. Държавни кукувици снасят яйчица и в чужди гнезда. Европа ни смята за канарчета. По всичко сме за смях на кокошките. Розови фламинги обещаваат красиво бъдеще. Но то май няма да дойде и на куково лято. Ясно е, че колкото и да кукуригат политическите петли, няма да съмне, ако сами не се пробудим. Преди избори лисиците ни омайват с лъжи, но щом като глупавите гарвани си отворят

устите, им изяждат и сиренцето. Народът винаги е на пачи яйца. И като гладна кокошка просо сънува. Те и големците са насадени на яйца, обаче „Фаберже“. Уж птиче на късмета, а каца на рамото само като има птичи грип. Гладни врабци се радват на трошиците на босовете. Пенсионерите са като пъдпъдък на шиш. Дропли в дрипи ровят в контейнерите. Уморени буревестници не вещаят никакви бури. Що за народ сме – като че ли чавка ни е изпила акъла! Всеки се прави на глухар. Не работят дори народните поверия – нови и нови пернати ни цвъкат редовно с курешки, а пари няма и няма... Ще изкукуригаме!

ПЕРСПЕКТИВА

Гочо Гочев беше абсолютен карък, както се казва, отвсякъде. Вече на средна възраст, работеше все още в низините на държавната администрацията. Живееше в панелка в район, до който наблизко и трамвай, и автобус нямаше. Караше един чупардак на две десетилетия, който гореше по петнайсет на сто. Жена му бе касиерка на повикване във фирма, която се колебаеше дали да не фалира. Тийнейджърът вземаше частни уроци, за да изкласи в гимназията. На мястото на близкия баир чиновникът имаше стаичка, половин тухла, която периодично обираха, не че имаше нещо за крадене. Нямаше никакви близки приятели, да не говорим за любовница.

Един ден Гочо срещна съученик от началните класове, солиден, преуспял мъж, комуто на чаша бира изплака скапаната си орис. Наборът разбираше знаците на съдбата, имаше познания по езотерика, четеше „Феномени“, та даде куп съвети за зодии, суеверия, действия против магии, които да разкъсат мрачната съдба и да изкарат Гочо от житейската дупка.

Той изпълни всички съвети. Сложи си кестени под възглавницата и пирамидки в ъглите на стаята, ставаше сутрин от леглото с левия крак, върза си червен конец на ръката, пи вода от аязмото, внимаваше с маршрута на черните котки, чукаше на дърво, поръча си молитва в църквата. Нещата обаче дълго време си бяха все същите. Тогава каръкът се довери и на врачката в едно родопско селце чак горе в планината...

Минаха няколко години. В обедната си почивка точно пред министерството, в което вече работеше, Гочо Гочев срещна онзи съученик. И понеже пак нямаше близки приятели, реши на една капачка скоч в отсрещното кафене да му се похвали с чудесата, които му се бяха случили. Работата в министерството бе онагледена – ей го оттагък през булеварда. Изфука се с мезонета, бавареца 4x4, новата работа на съпругата, колежа на тийнейджъра на Острова. Вилата беше до третата плоча. За любовница не стана дума, но тя, подразбираше се, май си бе в реда на нещата. И всичко това – след онзи разговор на чаша бира. С благодарност за съветите, разбира се...

– Виж сега, Гочо, радвам се за теб – притеснено започна съученикът, – но аз на тези работи много не вярвам. Интересувам се ей тъй – от любопитство. Вече не помня какви ти ги наприказвах тогава, но то беше, защото ми се видя много съкрушен. Да ти вдъхна надежда, един вид...

– И така да е, но все пак ми помогна. Животът ми се промени!

– Добре, но какво по-точно преобрази живота ти?

– Години наред нищо не се случваше. Почти се бях примирил, че тъй ще си живуркам. Успокоявах се, че има и много по-зле от мен. И все пак... Та отидох при врачката...

– И ти развали магията?

– Не, жената ми каза, че съм нямал магия, но ми липсвала перспектива. Дори се учудих, че знае тази дума. Хвърля карти, гали стъклено кълбо, накрая ми

взе ръката. Поиска дясната. Взря се в дланта ми и занарежда. Много линии виждала, но нямало читави. По тях съм кретал. Обаче имало една неизползвана и много перспективна. Пак я каза тази дума. Линията била политическа! И аз, какво да правя, записах се в една партия. Наистина линията се оказа перспективна. Като партията...

ПРОФЕСИОНАЛНИ КАЧЕСТВА

Начена поредната политическа вихрушка. Други взеха властта – парламента, правителството. И тръгна надолу една, предишните кадри – навън, нови – на техните места. В министерства, изпълнителни агенции, дирекции, комисии, общини, институти, бордове, съвети и какви ли не още синекурни миши дупки на държавната пирамида предишните тръпнеха и се чудеха кому да доказват своята боядисана преданост, а пълчища активисти, извоювали победата, чакаха бонусите, които им бяха обещавани или поне намековани.

...Назначиха ново ръководство на огромния ресор. И то се залови за работа. Ревизира нещата, направи си изводи, очерта перспективите и подкара кадрите. А това бе най-важната и отговорна работа. Нещата бяха стигнали донякъде, в смисъл че кадровите кутийки бяха позапълнени. Оставаше само да се назначат не само някои пионки, но и заместник на главния. А се търсеше човек с високи професионални качества.

Главният и началникът на човешките ресурси прехвърляха папките, обсъждаха кандидатурите и се спряха на Петров. Главният закри съвещанието и повика Кети – шефката на връзките с обществеността. Тя бе наследство от предишния екип, беше много печена, познаваше цялата държавна администрация, а и вдъхваше лоялност, освен аромата на френските си парфюми.

Кети поздрави с най-чаровната си усмивка, наста-

ни се край заседателната маса, положи на нея неизменния си таблет и се вторачи доблестно в Главния.

– Виж сега, Кети – началството смяташе, че прави подчинените си щастливи, когато им говори на „ти“, – драсни едно съобщение до медиите. Така и така, за мой заместник назначаваме Петров. В тази папка е всичко – имена, кога, къде е роден... Е, ако е от някое село, прескочи го. Учил тук, специализирал там, езици – каквито се сетиш. Две-три позиции в частния бизнес. Прескочи и предварителното производство. Не забравяй една фондация и някакъв борд. Минал през две-три партии... всъщност прескочи и партиите. После идва една изпълнителна агенция, нещо там в чужбина и накрая в едно министерство... Наблегни на натрупания опит, на професионалните качества... Кети, защо се усмихваш, нещо сбърках ли?

– А, не, не сте сбъркали – шефката на връзките изтри усмивката, поколеба се, но продължи: – Познавам го отнякъде този Петров, а има и едни приказки... За професионалните качества казахте. Отвсякъде го гонили за несправяне с работата. Мислих, че знаете... все едно че нищо не съм казала.

– Така е, Кети, нищо не си казала! И не казвай! Пък и изобщо не си ме изненадала... Хайде, върви да правиш съобщението!

Кети написа два-три реда, взе телефона и почна да рови из номерата, като пазеше маникюра. Оттатък отговори бързо и тя започна задъхано:

– Здравей, Сиси!... Колежке, страхотна новина – твоя го назначиха при нас!... Как кой твоя? Онзи бе,

Петров, от вашето министерство. Нали там нещо движеше с него?... Вече не?... Как секретарката... и коя друга?... Да не е оная рижата от търговския отдел? ... Виж го ти него – мачо! Пък ние тука преди малко с шефа си говорихме, че Петров нямал професионални качества... Да, тук си много права!... Е, ще го видим при нас как ще се реализира... Разбира се, ще ти кажа за новите му постижения... Затварям, че ще го хваля по медиите... И на теб! Чао!

СИНЕВА

Да ви кажа ли защо прякорът му е Стоян Синия? Защото синьото го съпровожда още от детството. На село баба му переше прането на ръка със синка. На двора дядо му събираше сини сливи за казана. Пръскаше асмата със син камък. На тенекия баща му печеше сини домати за зимата. Обичаше майка му да му чете приказката на Шарл Перо за Синята брада. Когато закъснееше приказката, ревеше до посиняване. Фукаше се пред хлапетата с моряшка фланелка на райе – бяло и синьо. Като поотрасна, му хареса азиатският трилър „Синята брада“. Американския филм „Синята лагуна“ гледа три пъти. Разбира се, прочете и книгата на Амели Нютомб „Синята брада“. Като завърши техникума, се хвана на работа в завода – падна му се синята смяна. Неусетно, кой знае защо, почувства във вените си синя кръв. За малко прегърна синята идея. Нормално – тогава картата на България беше посиняла. На един митинг му дадоха да развява синьо знаме с лъвче. От синята централа обаче прецениха, че това не е достатъчен актив, за да го хвърлят в голямата политика. Следеше я от дивана на синия екран. Рядко опитваше онова марково „Синьо вино“. Но пък замезваше с френско синьо сирене. Не разбра защо пернатото не може да излети от сърцето на Чарлз Буковски в поемата му „Синя птица“. Но пък имаше виличка в Синеморец. Лете, като почиваше там, се радваше на синьото море. Броеше белите облаци по синьото небе. В морето киснеше, докато му посинеят устните. На верандата пиеше само синьо Джони. Вечер наминаваше в ресторанта „Синята акула“. На сервитьор-

чето веднъж обясни, че всъщност няма сини акули, а само сини китове. В хода на спора му насиниха окото. Запозна се със синеоко момиче. Подари му гердан от синци. Заведе го на разходка в Природния парк „Сините камъни“. На сватбата тя бе в бяло, а той в тъмносин костюм със светлосиня папийонка. На пътешествието в Истанбул видяха Синята джамия. На връщане накупиха провизии и тоалетна хартия от Синия пазар в Одрин. Обичаше естрадата – и най-много песента на Васко Кеца „Синева“. Донякъде и синия балон на Ален Делон, дето го надуваха „Щурците“. Класиката не понасяше с едно малко изключения – „На хубавия син Дунав“ от Йохан Щраус – син. Но пък много се разочарова след години, като видя че в района на Русе Дунав изобщо не е син, а сиво-кафяв. Трудно разбра, че и джазът е музика, като чу „Рапсодия в синьо“ на Гершуин. Премести се в София в една къщичка на тихата улица „Синчец“. Веднъж, като паркира колата в синята зона, одраска един джип. Мутрата го млати, докато дойде колата със синя лампа. Синините му останаха задълго. Но пък ги преживя леко, защото разбра, че така стоят нещата навсякъде по Синята планета. Синята птица на щастieto кацна на рамото на Стоян Синия чак когато дойдоха децата. Той им четеше приказката за Синята брада. Те не го слушаха, защото се бяха вторачили в сините екранчета на телефоните си. Но пък бе щастлив, че поне не ревяха до посиняват. Нямаше да прочетат „Пътешествието на синята стрела“ от Джани Родари. Тяхното синьо детство не бе като неговото...

ИНТЕРНАЦИОНАЛИЗЪМ

На някакъв канадец – Маршал Маклуън, приписват авторството на понятието „глобално село“. Ама ние там еша си нямаме. И е много глобално, много интернационално ни е селото. Залети сме от китайски стоки. Къпем се в гръцкото море. Пенсиите ни – по швейцарското правило. Че и новини на турски език. Имаме си и украински бежанци. Полицията се надбягва с мигрантите от Судан, Сирия, Сомалия, Афганистан... Фукаме се с НАТО. Крадем от европейските фондове и проекти. Най-евтината наденица – македонска. Глезим се рядко с онова миризливо френско сирене. А, като стана дума за френско, то и френската любов не ни подмина. Както и някакви африкански зарази, разбира се. Купона започваме с финландска водка и завършваме с ирландско уиски. По средата – виенски шницел на фона на сръбска музика. Много актуална стана прическата канадска ливада. Дори премиер имахме от Канада. На средиземноморската сиеста издържаме по цял ден. Босовете карат немски джипове. Снобите смучат кубински пури. Някои – лули с холандски тютюн. По магазините – от полски картофи през латвийски шпроти до аржентинско вино. Харесваме еврейските вицове. Моряците ни – под флага на Малта. Обаче един кораб пратихме на Антарктида. Футболистите ни – равни с Гибралтар. Обучаваме студентите на половината Африка. Медицинските ни сестри гледат старци в половината Европа. И газ чакаме чак от Америка. Берем английски ягоди. Внасяме чешка бира. В Италия има помалко пицарии. Най-много емигранти – в Испания. Ина-

че циганията ни е целогодишно. Кроим си византийски номера. Финикийските знаци решават всичко. И албанският реотан загрява по-бързо от нашите политики. Понякога като власите се давим накрай Дунава. Ами родното? Българското гостоприемство гълта пушека на българския инат. Държавата се разпада като Римската империя. Въобще животът е труден – още не сме се оплакали само на арменския поп. Точно тук ще ме пустосат русофилите – защо няма нищо руско? Има, разбира се, но не е руската салата, не е и руската водка, нито дори руските паметници. Животът ни, животът ни, животът ни... е руска рулетка...

ЕЗИКОВ АПОСТРОФ

Време е най-после да се научимЕ да говоримЕ и да пишемЕ правилно! Защото, когато се издигнемЕ на някакви високи позиции, да не се изложимЕ пред публиката. Затова първо трябва да си спомнимЕ правилата от отделенията. Ако това не успеемЕ да го направимЕ, можемЕ поне да разлистимЕ някаква подходяща литература. Като усвоимЕ добре нещата, трябва да започнемЕ някакви полезни упражнения. Като завършимЕ един такъв цикъл, вече можемЕ да се впуснемЕ в публични изяви. Ако допуснемЕ някоя и друга неволна грешка, изобщо няма да се притеснимЕ. Защото трябва да решимЕ други много по-важни работи и не си струва да си губимЕ времето за глупости. Като обяснимЕ нещата на хората, ще се захванемЕ и да работимЕ. И тогава ще постигнемЕ онези успехи, за които толкова много говоримЕ. Ще се гордеемЕ, че живеемЕ добре. Дори ще получимЕ и международно признание. Да не забравимЕ и за любовта на народа. Само заради него ще добиемЕ смелостта да постигнемЕ и следващи успехи. Въобще правимЕ всичко, каквото можемЕ! БистримЕ политиката, чупимЕ шаблони, гонимЕ лошите, боримЕ корупцията. Ще успокоимЕ инфлацията, ще въведемЕ мораториум на цените, ще помогнемЕ на Украйна с всичко необходимо, ще подкрепимЕ санкциите срещу Русия, ще бъдемЕ верни на ЕС и НАТО, ще изхарчимЕ до цент всичките европомощи. Разбира се, мислимЕ и за правилния език, държимЕ на публичния си образ. Ще се постараямЕ още повече, за да затвърдимЕ наученото. УспеемЕ ли да обърнемЕ тази страница, ще вървимЕ с вдигнати глави и ще спимЕ по-спокойно.

ПУШИЛЯК СЛЕД КУШИЯТА...

Отмина и този Конски Великден. Започна да се разсейва пушилката след кушията. Оказа се, че в този случай няма Просто Кон. При конете нещата са по-сложни. Има жребец. Има ат. Има кон с капаци. Има кираджийски кон. В политиката – и троянски коне. Другите са просто кранти. Понякога си играят на прескочикобила. Едни ни четат конско. Други пускат конски мухи. Някои си разиграват коня. Магарета се фукат колко конски сили карат. Някакви поети, вместо да оседлават Пегаса, обзядват музата. По телевизора момите чакат принца на бял кон. Някои пак избраха да чакат на бял кон да се върне вождът. Много конници без глави препускат във властта. Някои дори имат магарешки инат. Умници впрягат каруцата пред коня. Ренегатите в парламента са под прикритие на катъри. Там ако едно магаре не се опъва, значи е троянски кон. Народът е като кон на празна ясла. Но му казват – трай, коньо, за зелена трева! Дори го плашат, че ще види кон боб яде ли. Какво да се прави – нали на харизан кон зъбите не се гледат. Ясно е едно – докато не се окопитим, винаги ще ни оседлават. Защото май хубавият кон под скъсан чул изобщо не си личи. Въобще отиде конят у рязката. Така де – да намериш подкова не е на щастие! Някой е опънал петалата. Защото нашата работа е умрял кон не рита...

ЖИВОТОПИС

Животът обърна още една годишна страница. Живо се интересуваме какво остана на нея. Някои добре си поживяха, с други думи, живееха в облаците. Други прилично си живуркаха, дето се вика, живееха на мига. Най-много обаче бяха тези, които само даваха признаци на живот, както се казва, живееха на ръба. Едни живееха на колела, други – на кредити, някои – и на вересия. Тези, които живееха на широка нога, всъщност живееха на гърба на много други. За някои си беше жив късмет да доживеят до заплата. Казано е: беден човек – жив дявол. Икономиката бе жив зян. Образованието – живо да го оплачеш. Здравеопазването – жива болест. Армията – живи мощи. Само политиката живна на няколко пъти. Съживиха се някои политически трупове. Изскочиха и живи легенди. По площадите имаше и живи вериги. По кръчмите – и жива музика. Живите класици обраха наградите. Въобще животът взе своето. И годината бе жива мъка. Но ние сме оптимисти – каквото и да пише на страницата, ние си знаем нашето – абе, да сме живи и здрави!

МЪЛЧАНИЕТО НА АГНЕТАТА

Суверенът мълчеше. А мълчеше по принцип и години наред. Мълчеше, когато политиците го лъжеха за светлото бъдеще. Мълчеше, когато корупцията плъзна нагоре по етажите на властта. Мълчеше, когато правосъдната система се разсейваше за престъпниците и мачкаше неудобните. Мълчеше, когато администрацията го разиграваше, а кметовете си уреждаха родата. Мълчеше, когато медицината стана търговия, а културата – манифактура. Мълчеше, когато училището бълваше неграмотници, а университетите – измислени професори. Мълчеше, когато го удряха в кантара и му надписваха сметките. Мълчеше дори когато естрадата ни стана тъжна, а футболистите ни – за смях... После дойдоха вирусите – на вълни. И колкото пъти заповядваха маските, суверенът не млъкваше: „Долу маските!“, „Това не е демокрация!“, „Ограничавате ни свободата на словото!“, „Запушватете ни устите!“. Е, от време на време отменяха маските. Това би трябвало да реши проблема с мълчанието на суверена. Не би! Винаги възникваше един и същи, още по-голям проблем. Веднага след като махаха маските, суверенът отново млъкваше – по принцип и от години назад...

ИНФОРМАЦИОНЕН ВЕК

В нашия трудов колектив сме като едно семейство! Казваме си кой каквото мисли. Вчера например обсъждахме как постъпваме, когато ни се наложи няколко дни да не ходим на работа. Поводи всякакви – ремонти, търчане по магазини и институции, данъци, такси, застраховки, изследвания, гости... Един каза, че си взема дни от платения отпуск. Изсмяхме му се – че то отпусъкът е за почивка! Друг каза, че се оправял с няколко неплатени дни. И на него му се изсмяхме – колко ни плащат, че и сами да се набутваме! Някои споделиха ценен опит – фалшиви болнични. Други осребряваха измислени почивки и уж наднормен труд. Завидяхме на братовчеда на шефа – той изчезваше от работа, когато си поиска. Изведнъж се сетихме за един, когото не бяхме виждали с месеци. Е, идваше само за заплатата. Така да я докараш! Човекът се трудеше онлайн, дето се вика „хоум офис“. Оказа се, че само той е узрял за информационния век!

КАНАЛИЗАЦИЯ

Имах някакъв проблем. Опитах така, опитах иначе – не върви и не върви. Казаха ми да карам по каналния ред. Проблемът се усложни. За да ускоря нещата, намерих една дебела връзка. Пак не се получи. Изсмяха ми се – това с връзките било стара хватка! И пак ме пуснаха по каналния ред. Проблемът се забатачи. Опитах отчаян ход – предложих подкуп. Още повече ми се смяха – това било доскоро. Сега имало нулева корупция! И хайде пак – по каналния ред. По каналния ред виждах, че все повече се отдалечавам от пречиствателната станция. Оплаках се където трябва. Обясниха ми правата, законите, правилниците и разпоредбите. Успокоиха ме, че само по каналния ред скоро ще реша проблема и ще стигна до края. Тръгнах пак по каналния ред, проблемът се размириша, но все пак стигнах до края. До септичната яма. До шия! Успокоиха ме, че проблемът ми ще бъде решен. Веднага! От пречиствателната станция щели да изпратят дежурната цистерна...

ХИКС

Хари от Хвойна, Хасковско, е храбър хакер холерик с хемороиди. Харесва хардрок, хайку и Хегел. Хълца по хубавици с хипнотични ханшове и хлабави характери. Хаби хормони по хетера – ханъма от Хитрово. Хайтов му ходатайства за хонорар от Холивуд – хващал характери и харизма. Хари храни хамстер с хляб, халва и хайвер. И Хари си хапва хубаво с хамстера с халба „Хайнекен“. Хари харесва хумориста Хачо – хем хубавец, хем халтурчик от Хисаря. Хаби хартията с хумористично хлабаво хайку. С хамъра хибрид Хари ходи по хитови хижи с хареми и хълмове с хранилки. Хипнотизира хладната химичка от хематологията, хвърчи с хеликоптер и хвърля хитове с хевиметъл, харчи хилядарки от хазната с холдинг хищни хиени, храбри хайдуци и хазартни хулигани. Хаби хектар хашиш за химия. Хули хигиената в хотелите, храмовете и хляба с хлебарка. Хичкок го хипнотизира с хоръри. Хепиенд – Хари е хуманист и характерен хуманоид.

НЕЖНОСТ

Един приятел много обича хапването и пийването. С една дума – гастронавт. И нарича всичко от кулинарно-алкохолната област с умалителни нежни имена... И така. Приятната ни компания си избра едно прилично ресторантче. Настанихме се на запазената масичка в сепаренцето. Веднага дойде сервитьорчето. Започнахме с ракийка и шопска салатка. Някои предпочетоха водчица. Разреждахме с газирана водичка и кòличка. Замезихме с рульца по чешки и пиперчици бюрек. На основното се развихрихме – то не беше мешана скаричка, вратна пържолка, кашкавалче пане, пържена рибка. Пихме различно – кой бяло винце, кой червено винце, кой биричка. Дояждахме с деликатесни сиренца, луканчица, суджуче. Накрая се подсладохме с тортичка в компанията на коняче и кафенце. Сервитьорчето донесе СМЕТКАТА. Тя ни отрязва главичките... На раздяла се разбрахме другия месец, като съберем парички, да се срещнем в кръчмето на другата уличка.

II. МИНИАТЮРИ

ПЕРО ОТ ПЕГАС

За да пише, живият класик ставаше с първите петли. Скърцаше неуморно с перото. Правеше срещи в литературните инкубатори. Талантливи бройлерчета пърхаха около него. Беше доайен в курника на графоманите. Кукуригаше по телевизиите. Будеше народа. Лягаше си с кокошките. Подбираще си най-влиятелните. Иначе имаше пилешки мозък. Но пък сред критиците за него имаше от пиле мляко. Затова много се кокошинеше. Дори се хвалеше, че има крилати мисли. Книгите му бяха добро перо от бюджета. Другите петли му завиждаха, кълвяха го, колчем им се паднеше. Кокошинки се опитваха да му изсмучат таланта. Но пък ярките му кудкудякаха хвалебствено. Една квачка дори се хвалеше, че се е излюпил под крилото ѝ. Все повече разперваше крила. Знаеха го и по чуждите курници. Когато обаче излезе новата му книга, стана за смях на кокошките. Всички разбраха, че е изкукуригал.

ПРАЗНОТИ

Политиците ни заливат с празни приказки. Разчитат, че имаме празни глави. Май затова храним празни надежди. Доберат ли се обаче до властта, там празно няма. Напразно се мъчим да изберем някакъв читав парламент.

Всъщност в страната е голямата пустош. Стотици са запустелите села. Корупционни механизми опразват бюджета. Някои се хващат за празни работи. И остават с празни ръце. Народът е като кон на празна ясла. Дори празниците му са на празни маси. И потребителската кошница е все по-празна. В администрацията обаче няма празно място. Търговците пробутват празно за пълно. Научни институти прехвърлят от пусто в празно. Писатели дремят над празния лист. По медиите е истинско празнословие. Пенсионери кретат с празни джобове. Пияници опразват бутилки. Надрусани гледат с празни погледи. Клошари обитават празни къщи. Но не всичко е напразно! Засилва се гласът на съвестта ни – куркането на празния стомах.

СПЕЦИАЛИСТ

Не му хареса в армията, затова свали пагоните. За да извае тяло, свали доста килограми. За да понаучи това-онова, свалеше филми от интернет. В живота изобщо не свалеше гарда. Ходеше на протести да сваля правителството. Знаеше, че скоро няма да свалят цените. Затова свалеше шапка на когото трябва. Във фирмата изобщо не свалеше картите. Но пък свали един конкурент от облаците. Дори свали маската на синдикалния бос. Беше и късметлия – дори вирусите не го свалиха. Свалеше някакви умни лафове от фейса. С тях свалеше госпожиците. На една от тях дори свалеше звезди. На тези, които не харесваше, свалеше по една стружка. Приятелите му завиждаха, намираха

го за голям сваляч. Питат го как така му се удават всички свалки. Казва им – защото съм голям специалист по свалянето, нали карам самосвал!

ПРЪСТИ

Управляващите си облизват пръстите. Политиците ни въртят на пръста си. Никой не си мърда пръста да оправи държавата. Само сочим корумпираните с пръст. И никой с пръст не ги пипа. Светът ни опозна кусурите като петте си пръста. Свестните хора се броят на пръсти. Престъпниците уж не оставят пръстови отпечатащи. Полицията имала пръст в тази работа. Прокуратурата я кара през пръсти. На бизнеса показват среден пръст. Хората са с пръст в устата. На богатите не можем да се намажем на малкия пръст. Мошеници щракат с пръсти. Глупаци си бъркат с пръст в носа. Надигаме се на пръсти и пак не стигаме цените. Но никой не слага пръст в раната. Всички се надяват на пръста на съдбата. А днес тя държи пръст на спусъка. Народът трябва да се вземе в ръце, иначе – лека му пръст!

ПРОВЕРКИ

Автобус с мигранти прегазва двама полицаи в Бургас – веднага проверка на граничарите и на оградата. Порой помита четири села – веднага проверка за незаконна сеч. Престъпник рецидивист отнема живота на две момичета в центъра на София – веднага проверка за полицейски чадър. Цял град остава без вода – веднага проверка за източването на язовирите. Автомобилен

джигит предизвиква челна катастрофа в насрещното платно – веднага проверка за шофиране с наркотици и алкохол. Милиони изтичат в някакви фалшиви проекти – веднага проверка на обществените поръчки. В катастрофирал автобус загиват македонски туристи – веднага проверка на мантинелите и маркировката. Деца се натровили в училище – веднага проверка за качеството на храната... Все веднага и все проверки! След дъжд качулки... А за това, че държавата загива, ще има ли поне една проверка на някой от честите избори?!

КУЛИНАРЕН ПРЕХОД

Всичко започна с това, че ни загоряха тенджерите. А трябваше да се яде все пак. Отначало едни дълго претопляха стари банички. После други бяха на всяка манджа мерудия. Пак гладният не вярваше на сития. Минаха и онези – на всяко гърне похлупак. Хем бяха прости като боб, хем пълнеха гушите. Някои ядяха само с голямата лъжица. По-зле стана, когато някои пресолиха манджата. И на тях им сърбахме попарата. Никой на никого не сви сармите! Бедните имат апетит, богатите – вкус, на хранилката – лакомия! Най-страшното хладно оръжие станаха ножът и вилицата. Управляващите винаги бяха на олинклузив. И опозицията топеше от мазнинката. В крайна сметка всички заедно забъркаха такава каша, че поколения наред ще духат супата...

КИБРИТ

Подредена европейска държава. Красиво алпийско градче. Автобусът е спрял пред неговата забележителност. Най-старата изцяло дървена къща на Стария континент е защитен от ЮНЕСКО паметник на културата. Екскурзоводката разказва за паметника – кой кога го е създал, какви материали са използвани, как къщата топли през зимата и как охлажда през лятото, какви са били функциите ѝ през годините, какво прави общината за нея днес. Някои слушат отегчено и разбиращо, други снимат с телефоните, бърборят, похапват обедния сандвич. Беседата свършва. Въпроси няма. Един допушва цигарата и докато се колебае къде да хвърли фаса, обобщава: „Аз такава барака имам на мястото. Тази не е кой знае какво! Една клечка кибрит ѝ стига“...

ПОКОЛЕНИЯ

В детството той се хвалеше, че е по-голям от мен. В университета аз бях сред най-младите във випуска. След години ние узнахме, че тя е по-възрастна от него. Имахме и едни приятели, които бяха по-стари от тях. Те твърдяха, че ние вече сме дъртаци. Някакъв се хвалеше, че само той бил жилав папардак. Той обаче мислеше, че подрастващото поколение е изпуснато. То смятало, че каквото хвърчи, се яде, а ние сме едни чичаци. Сред нас имало и едни сбабичосани дядки. А на всички нас годините летят – жълто около устата, Христова година, втора младост, трета възраст... Това е то единство на поколенията.

ДЕНЯТ

Част от историята ни най-сбито може да бъде сравнена с един ден. Разбира се, преди него има няколко века тъмни нощи. Но ето, идва денят, идва просветляването! Нещо като капитализъм. То трае няколко десетилетия. После изгрява новият строй, истинският нов ден. Нещо като преход, нещо като социализъм, на хоризонта над който грее далечният комунизъм. И всичко това – още няколко десетилетия. Най-после изгрява и цъфва демокрацията, е – и пазарната икономика. Неусетно е станало пладне. Всичко това, наречено пак капитализъм, грее и ни препича също вече няколко десетилетия. И клони към икиндия. Какво ни чакали? Само едно – да залезе държавата!

КАРИЕРА

Във фирмата назначиха подмазвач. Пълзеше по корем. Но ние му помогнахме. Поизправи се. Но пък лижеше подметки. Пак му помогнахме. Поизправи се още. Вече целуваше задници. Продължихме да му помагаме. Застана стабилно на колене. Отново помагахме. Сега се кланяше и чупеше в кръста. Пак помагахме. Иначе казано, носихме го на гръб. Но пак ходеше с наведена глава. Продължихме да помагаме. Най-после съвсем се изправи, дето се вика, стъпи на краката си... Обаче ние, толкова ни е акълът, продължихме да му помагаме. С една дума, ударихме му едно рамо. И той ни се качи на главите! Сега си клати краката...

ШУМНО ЩАСТИЕ

На едни им хлопат дъските. Други се друсат. Някои чукат карти. Някои чукат табла. Някои чукат пържоли. Някои чукат на дърво. Някои чукат на чуждо. Някои чукат орехи. Някои чукат пари. Някои се правят на чукнати. Някои зачукват други. Някои са между чука и наковалнята. Някои чупят по едно око. Някои си чукат лафче. Някои чукат по кокалчетата. Някой някого изтропва. Някои са големи чукундури. Някои се чукат по главите. Някои чукат на разни врати. Някои се чупят в кръста. Някои се преструват, че коват закони. Изобщо майката си трака. Но всички си мислят, че коват своето щастие...

ПОЛУОБАЧЕ...

Полупрезидентска, обаче все още държава. Полубог, обаче партиен. Полузащитник, обаче на чужди интереси. Полусън, обаче дълбок. Полумерки, обаче ефективни. Полуглух, обаче депутат. Полуграмотен, обаче началник. Полумрак, обаче информационен. Полугладни, обаче доволни. Полукръг, обаче мафиотски. Полуамбреаж, обаче в насрещното. Полувреме, обаче трето. Полунощ, обаче с чалга. Полуден, обаче санитарен. Полукълба, обаче сексапилни. Полуфабрики, обаче развалени. Полуфинал, обаче уговорен. Полуоблечен, обаче от втора употреба. Полуостров, обаче Балкански. Полутон, обаче фалшив. Полутежка, обаче в нокаут. Полуголи, обаче на гейпарад. Полуусмивки, обаче саркастични. Полупансион, обаче скъп. Полуидиоти, обаче кръгли...

КРАСОТИ...

Не бяхме се срещали доста отдавна. Питам го: „Как си, що си?“. Отговаря ми философски: „Животът е красив!“. Любопитствам: „Че кое пък му е чак толкова красивото на живота?“. Изброява: „Ами на – красива службица, красива заплата, красив мезонет, красива вила, красив джип, красиви пътешествия, в една красива партия, да не говорим за любовницата“... И допълва: „Нали знаеш, че красотата ще спаси света“. Какъв глупак, за онази другата, голямата красота не е ли чувал? Ако знаеше, че „скромността краси човека“, сега нямаше да ме души завистта!

ГОЛЯМОТО ИЗТОЧВАНЕ

Ние сме държава на източванията! Умни приватизатори източиха промишлеността. Умни арендатори източват земята. Финансови умници източиха една банка. Партийни умници източват избирателите на съперниците. Умни бизнесмени източват европейски трансше и обществени поръчки. Компютърни умници източват банкови сметки. Умни болници източват Здравната каса. Умни адвокати източват клиентите си. Умни учени източват трудове на колегите си. Умният свят ни източва мозъците и гурбетчиите. Всеки умник по нещо източва – хазната, язовирите, електричеството, бензина, полезните изкопаеми, лихвите! Е, поне ни останаха единични полезни глупаци, които само преточват зелето...

ХЕЛОУИН – ВСЕКИ ДЕН

Много здраве има англо-келтско-езическият Хелоуин! За Нашия човек Хелоуин е всеки ден. В обществото той надява маската на съзнателен гражданин. В парламента – маската на слуга на народа. В магистратурата – маската на защитник на справедливостта. В полицията – маската на блюстител на реда. На работата – маската на неуморен труженик. В семейството – маската на любещ съпруг. В църквата – маската на праведен християнин. Сред приятелите – маската на душа на компанията. Пред любовницата – маската на галантен влюбен. И всички знаят какво се крие под маските. Маскари!

АКТИВНИ БОРЦИ

По нашите ширини – борци много. И всичките – активни! Преди време имаше активни борци против капитализма. Тъкмо го бяха преборили, закономерно дойдоха активните борци против комунизма. И още го борят. Колкото и да е странно, се появиха и активни борци против демокрацията. Имат някои успехи, но още не са я преборили напълно. А иначе – халът ни си е същият! Да не би да е, защото по нашите ширини няма само активни борци против глупостта? Че няма и кой да ти каже...

ПРИЧИНИТЕ

Много е важно да има правителство. Разбира се, важно е за самото правителство. Е, и за неговите там министерства, агенции, дирекции, чиновници... Но още

по-важно е за народа. А е важно по две причини. Първо, народът иска да има хора, които добре да го управляват. Второ, народът иска да има хора, които да псува от сърце. И какво се получава? Първото никога досега не се е случвало. Второто засега се е случвало винаги!

ПЛАГИАТОР

В училището преписваше домашните от съучениците. В университета преписваше проектите на колегите. На изпити преписваше от пищовите. Преписа дипломната работа. Преписа дисертацията. Интернет му бе златна мина за всякакви други преписвания. В администрацията влезе като завършен плагиатор. И пак преписваше – планове, проекти, визии, обосновки, доклади, анализи. Създаде и авторска книга – елегантен плагиат. Дойде време с огромния си опит да се впусне в политиката. И тук се развихри – приписваше си чужди заслуги!

СПОМЕНИ

Човекът се спомина ненадейно. Стара болестка подло напомни за себе си. Едва тогава съвипускници и далечни роднини си спомниха за него. Некролог спомена всичките му достойнства. Направиха му помен. Почетоха паметта му с мълчание. На паметната вечеря разказваха спомени за него. Роднините се оказаха цял поменик. Един по-паметлив се сети за някакво завещание при нотариуса. Но в завещанието

не беше споменат никой от родата. Това отприщи много нови спомени. Най-често споменаваха майка му...

ФАЛШИВИ ИСТИНИ

Имаме фалшиви политици. Имаме фалшиви избори. Имаме фалшиви обещания. Имаме фалшиви конкурси. Имаме фалшиви данъци. Имаме фалшиви фирми. Имаме фалшиви проекти. Имаме фалшиви полицаи. Имаме фалшиви професори. Имаме фалшиви пътища. Имаме фалшиви заплати. Имаме фалшиви пенсии. Имаме фалшиви новини. Имаме фалшиви свидетели. Имаме фалшиви дипломи. Имаме фалшиви шофьори. Имаме фалшиви паспорти. Имаме фалшиви продукти. Имаме фалшив алкохол. Всичко ли ни е фалшиво? Няма ли поне една истина? Има! Нямаме държава...

ПРЕМИЕР

Много е важно кой да бъде министър-председател! За да го избере парламентът, той трябва да бъде приет от коалиционното мнозинство от депутатите. За да се случи това, кандидатът трябва да е надпартиен, националноотговорен, да е отдалечен от всички политически сили. Колко да е отдалечен? Колкото по-отдалечен, толкова по-добре. Тук е проблемът! Защото едни премиери толкова се отдалечиха, че отидоха на майната си. А правителството – по дяволите...

НЯМА УГОДИЯ...

Казват, моля ви се, че нямало промени! Как да няма! Ракията и виното смениха мастиката и бирата. Зимните гуми смениха летните. Киселото зеле смени шопската салата. Наполеонките смениха боксерките. Пържолите ще сменят постите. Че и новата година ще смени старата. Още по-важно е, че във властта на лъвските длъжности нашите кучета сменят техните... Малко ли е? И още промени искали! Нямаат угодия...

ДВЕ КРАЧКИ

След дългогодишно старание успя да се издигне до първи селски идиот. Но това бе само началото! Направи още две сериозни крачки. Първата – премести се в града. Втората – влезе в политиката. Дойде време и за следващите две крачки. Първата – премести се в столицата. Втората – влезе във властта. Оставаха му още два крачки, които го дележаха от селото. Първата – презрение. Втората – забвение...

ПРИЧИНАТА

През годините на прехода се случиха стотици убийства – жестоки, показни, знакови... На част от тях извършителите и до днес не са известни. По тази причина не са наказани. През годините на прехода се случи само едно голямо убийство – жестоко, показно, знаково... Убийство на държавата! Стотиците извършители са известни. По тази причина не са наказани.

КРИТЕРИИ

В Древния Рим ако цезарят харесал портрета си, художникът получавал една кесия сестерции. Ако не – падала му главата. Затова в древността изкуството се ръководело от високи критерии! Днес критериите на са чак толкова високи. От една страна, меценатите рядко дават сестерции. А от друга страна, не е толкова страшно дори ако критиката отреже главата!

ТЕАТРАЛНА АЛЮЗИЯ

Според Чехов, ако в първо действие на сцената виси пушка, то тя непременно трябва да гръмне до края на представлението. Но това е в неговото представление. В първото действие на нашия политически театър винаги висят избори. И до последното действие нищо не се случва. И така – във всяко представление.

ВАКСИНИ

Какви ли не болести са връхлитали човечеството. Но хората винаги са създавали някакви ваксини. И винаги е имало някакви антиваксъри. Има ги и днес. И стават все повече. Но това все пак е нищо. Защото най-много антиваксъри ще има тогава, когато създадат ваксина срещу глупостта...

ЗЕЛКИ

У нас научни зелки – бол! Когато обаче обикновената зелка се хабилитира, се превръща в карфиол. Пак зелка, само че една такава – важна, натруфена и различна. Особено – различна. Защото от простата зелка става кисело зеле, а от карфиола – царска туршия!

В СВЕТА НА НАУКАТА

Група английски учени са открили, че динозаврите не са изчезнали напълно. Отделни екземпляри са били локализирани в българския парламент. Група български учени са доказали, че те са опасни, защото едновременно имали малка глава, но голям търбух...

МИНОРНО НОКТИОРНО

Часовниците и календарите са най-тъжните неща на този свят! Отмерват точно секундите, минутите, часовете, дните и годините, които никога няма да се върнат. И не знаят това, което знае само Един – колко ни остава... Не подарявайте часовници и календари!

КРИЗИ

Какви ли не кризи връхлетяха народа. Здравна криза. Икономическа криза. Политическа криза. Мигрантска криза. От писателския съюз се сетиха за техния девиз: „Където народът, там и ние!“. И веднага обявиха: „И ние сме в криза... творческа“.

ДЕЖАВИО

Ленин има книга „Крчка напред, две крчки назад“. Подзаглавието е „Кризата в нашата партия“. Дарио Фо има комична пиеса „Едно на лице – две наопаки“. Тя няма подзаглавие. А би могла да има – „Кризата в нашето общество“.

ДЪРВЕНИЯ

Родословното дърво бе много старо, криво и сухо. След време от него остана само един пън. На всичко отгоре – имаше много трески за дялане. И за чеп не ставаха. От него обаче излязоха някои големи клечки.

ЕТИМОЛОГИЯ

Във фракцията ходят с фракове, в лигата се лигавят, в крилото имат пилешки мозъци, в секцията наблягат на секса, в четата четат. В партиите само вдигат пàра и са от парти на парти.

СЛУЧАЙНОСТИ

Понякога се случва и проstack да преуспее във властта. И веднага става лидер. Понякога са случва и лидер още повече да преуспее във властта. И веднага става вожд. Но пък свитата го представя за закономерен.

ПО КОНЕЦ

Оказа се, че има много линии. Политически линии. Партийни линии. Червени линии. Разделителни линии.

Тези линии не са чак толкова важни. Обаче има и линии на бедността. Само тя може да ни зачеркне.

КОАЛИЦИЯ

У нас само коалиционното правителство може да успее. Обаче партиите търсят коалицията като обществена тоалетна – само при голяма нужда. И като им свърши нуждата, не им трябва и коалицията.

ЧАЛЪМ

Глупавият плагиатор краде думи. И го хващат винаги! Умният плагиатор краде идеи. И го хващат рядко! Мъдрият плагиатор краде стил. Той е неуловим!

СТИГА ЧЕРНОГЛЕДСТВО

Не трябва да сме толкова черногледни! Не всичко у нас е лошо. Има и добри неща. Е, не са чак толкова много. Дори се броят на пръсти. Средни!

ЕМИГРАЦИЯ

Иска се известна смелост да емигрираш от страната. Голяма смелост се искаше да емигрираш при социализма. Най-голяма смелост обаче се изисква днес да не емигрираш от България.

ЗОНИ

Такса – в синята зона, такса – в зелената зона, данък – във вилната зона, глоба – в забранената зона. Остана да вземат пари и от ерогенните зони...

ПО ПРАВИЛО

Когато управлява коалиция, партиите в нея си разпределят постове в властта по просто тройно правило. А опитът показва, че и управлението после е тройно просто.

ПИСМО И ЧЕТМО

Хората се делят на две категории. Едните са читатели. Другите са писатели. Някои от читателите стават и писатели. Никой от писателите не е станал читател.

ХИПОКРАД

България не е хипохондрик! Всичките ѝ болести са истински. Проблемът е, че се сменят едни фалшиви доктори. На всичко отгоре, я лекуват само с плацебо...

УРОЖАЙ

На едни им брахме плодовете. На други им брахме срама. На трети им брахме ядовете. Заради всички берем душа! Дано да си обрат и крушите!

ПЛЮВКИ

Политиците много дълго си плюха в устите. Най-после се разбра, че трябва да си плюем на ръцете. Междуременно много си плюха и на петите...

ВИНОВНИЦИ

Виновни са онези 45 години. Виновни са другите 32 години. Виновни са ония 12 години. Виновни са последните 2 години. За първите 7 години нищо не се казва...

КОМПЛИМЕНТИ

Казвах му, че е умен, трудолюбив, внимателен, позитивен, колегиален. Въобще приписах му всички положителни качества. Имаше само един недостатък. Не разбираше иронията...

ПРОТОКОЛ

Имаше мижав кворум. Всичките лъвовете гласуваха „за“. Овцете се въздържаха. Само няколко заека бяха „против“. Бяха приети промените в Закона на джунглата.

КОЛОРИТ

В Белия дом имаше много бели президенти. Имаше само един черен. После влезе и един Зеленски. Да се готви някой жълт!

МЕТАМОРФОЗА

Съпругата е жена на щат. Колежката – на граждански договор. Любовницата – на свободна практика. Проститутката – на хонорар. Балдъзата – безплатен бонус...

БЕЗКРАЕН ПРАЗНИК

По света всеки ден е някакъв празник. У нас всеки ден е един и същ празник. Празник на празните джобове...

УМОЗАКЛЮЧЕНИЕ

Богатите крадат много. Бедните крадат малко. Следователно, ако всички станем достатъчно бедни, кражби повече няма да има...

ПОЛИТИЧЕСКИ ТРЕН

Песимистите изпускат влака, оптимистите бягат пред локомотива, реалистите скачат в движение. Само в спалния вагон спят дълбоко...

СМЕТКА

Умен е нашият народ! Знае и две, и двеста. Само че и пенсията му е такава – две по двеста...

ПРЕДЛОЖЕНИЕ

Премиер трябва да е Христо Стоичков! Първо, защото е доктор хонорис кауза. Второ, защото положението у нас си е е..ло мамата!

ПРЕДСТАВИТЕЛНОСТ

Нямаме си представа какво представляват народните представители. Нищо не представляват. Затова и демокрацията ни е представителна...

НЕВЪЗМОЖНОСТИ

Кафе без цигара. Ракия без салата. Шкембе чорба без чесън. Любов без секс. Политици без лъжи!

АФРИКА

Шаманите ни залъгваха с миражи. Фараоните приватизираха оазисите. Добре поне че ни оставиха пустинята.

БОРБА

Борехме се за равни права. Получихме ги! Сега се борим за различни привилегии. Някои ги получиха.

НЕОСОЦИАЛИЗЪМ

Всекиму според потребностите! На просящите – подаяния. На пенсионерите – помощи. На политиките – привилегии.

НАЙ-КРАТКАТА ПОЛИТИЧЕСКА БАСНЯ

Заблудени овце. Лъжливи овчарчета. Наши кучета. Гладни вълци.

III. АФОРИЗМИ

ПО СВЕТА И У НАС

На уроците по история България е получавала двойки.
И по някоя единица за преписване.

И какво като сме на кръстопът!
Кръстове има, но пътища няма...

Посланикът първо връчва акредитивните си писма.
Пликовете – после...

Суверенитет – всяка държава има правото
коя налудничавя идея да превърне в национална кауза.

С развития социализъм не успяхме!
Дано поне да станем развиваща се страна...

Във външната политика ние уважаваме
международното право! Правото на силния.

От всички в Европа се смеем най-добре.
Защото сме последни.

За овцете златното руно е красива легенда,
за бълхите – само жилищен въпрос.

След 1989 г. се смениха 21 правителства.
А няколко милиона българи смениха държавата!

Ако продължаваме да газим през просото,
ще ни прегази колелото на историята!

Вместо да копаят в руините на миналото,
по-добре археолозите да намерят къде
е заровено кучето на настоящето.

От всички чужди езици най-лесно се усвоява
езикът на омразата.

Когато се доразграби и останалото
ни национално богатство, ще си останем само
по едни голи европейски ценности.

Беден народ сме – не можем да си позволим
дори едни свестни политици.

Толкова бързо се сменят партийните знамена,
че хамелеоните не сколасват да се преобоядисат.

За прехода най-кратко: от утопия към демагогия!

Страната ни винаги флиртува със силните.
Затова те се редуват да ни оправят.

Стигнахме до кривата круша!
Оказа се боксова, бият ни.

Някои свалят звезди, други – петолъчки...

На кръстопът сме! Не стига, че не знаем
кой път да хванем, но кой ли не мина отгук!

Плашилото е успешно
само ако често му се сменят парцалите.

Установихме братски отношения
с цената на братските могили.

България е люлката на света!
И още се люлее между големите държави.

Предателят предпочита да виси като марионетка,
отколкото – на въжето.

Политиците грешат често, народът – рядко,
веднъж на четири години, понякога и предварително.

Когато знамето е фалшиво,
дръжката му е прът в колелото на промените.

По време на война най-важно е месото!
Пушечното месо.

Македонците трябва да са ни благодарни,
че не ги пускаме да се качат последни на „Титаник“.

И богатите държави са бедни!
Дори бомбите им са с обеднен уран.

Ние сме народ от параноици –
преследва ни сянката на миналото...

В училището си изоставащ, ако знаеш малко,
в живота – ако знаеш много.

От всички бойни глави най-опасни са празните.

За какво ни върнаха земята?
Взеха я концесионери и арендатори.

Учим се от грешките – правим катастрофи.

Държавата е нашият дом.
За вътрешния му ред отговаря вътрешното министерство,
външното – за външната тоалетна.

България е люлката на цивилизацията.
Но няма кой да ѝ изпере пелените.

Не били подвластни на парите,
а ликовете им са на купюрите!

Важно е да отбелязваме Деня на независимостта!
Когато я извоюваме.

Дойде хуманитарната помощ. Общо около 15 килотона.

България не е загубила нито едно бойно знаме!
Само партийни...

Ако населението не се превърне в народ,
си остава само една популация.

Няма да ги стигнем! Караме по техните релси,
но по нашето разписание.

България е бита карта! На света...

Във войната губят и победените,
и победителите, печелят мародерите.

Ядреното куфарче съвсем ще ни изпразни
потребителската кошница.

Всички ни си плезят,
защото си държим езика зад зъбите.

Фалшифицират историята, за да влязат в нея.

Нобеловата награда за мир всъщност подкрепя войната.
Обаче от правилната страна...

Добре е, че оказваме хуманитарна помощ!
Но отдавна трябваше и да поискаме.

Не беше никаква персона,
докато не го обявиха за персона нон грата.

Основата на нашата ценностна система
са материалните ценности.

Колкото по-голяма е пустинята,
толкова по-красиви са нейните миражи.

Ако бюджетът дава на всички,
идва време, когато няма да има за никого.

Пламенните речи ще ни подпалят чергата.

Всички сме актьори в театъра на живота.
Затова често разиграваме сцени!

Дон Кихот се борил с вятърните мелници,
ние – с ветрогенераторите.

Църквата е отделена от държавата.
Държавата има своите богове.

На Земята няма да има хомункулус.
Няма и хомо сапиенс.

Правителството може всичко! И това му е проблемът...

В обещанията си политиците отидоха твърде далече!
Далече от здравия разум.

Докато вярвахме в миражите, приватизираха оазисите.

Ние се лаем, животът си върви.

И това правителство ще загине! Ще се слее с народа.

Най-големият капитал са хората! Ако са народ.

В политическото безвремие докато бият камбаните,
ще ни убият часовниците.

Политическата ни система постигна
коэффициент на безполезно действие, равен на единица.

Политиците не са вчерашни. Защото са едnodневки.

Както е тръгнало, да не се наложи да плащаме квоти
за вредни емисии и на стомашни газове...

Истинските врагове са бившите приятели...

Средна класа има само в Средновековието.

По-лесно е да научиш няколко чужди езика,
отколкото да намериш един общ.

Да убиваш други народи, е престъпление,
собствения – идиотизъм.

Много държави ни превъзхождат числено,
всичките – и умствено.

Катастрофите по пътищата са нищо
в сравнение с демографската, която предстои.

Фигаро: Вече не е канадска, но си е ливада!

Някои фондации са само фон на нещо, което не са.

Вятърът на несъстоялата се промяна
издуха всички смокинови листа.

Политическите ветропоказатели показват
на нашенските ветрове накъде духат световните.

Депутатите се провалиха, засрашиха се
и си посипаха главите с пепел... от бащиното огнище.

Политика, единадесета заповед:
„Не противодействай!“.

В пазарната икономика всеки е едноличен търговец
на собствената си съвест.

Откъде да знае Дарвин,
че днес горилите произлизат от хората?

Никой сапър не може да обезвреди бойна глава,
която е празна.

Политическото уравнение е нерешимо,
защото в него участват само известни.

На няколко глупави глави се пада цялото умно
население.

Положението е тежко, но поне не е военно.

В политическия театър
всички роли без думи ги дават на народа.

Вече никой не пише графити по стените!
По стените във Фейсбук е по-лесно.

В държавните дела най-важен е гласът на народа!
Като глас в пустиня.

Който стане субект, престава да е обективен.

Страната ни все повече се въоръжава... с търпение.

На лъжата краката са къси, но са ѝ дълги ръцете.

Шахматната партия може и да се загуби.
В политическата – само се печели.

Най-скъпо ни излиза тази власт, която нищо не струва.

Европа замени една Желязна завеса с много димни.

Демокрацията ни още е в детската си възраст.
Памперсът ни мирише лошо и пълзим пред големите.

Лесно им е на котките с тези девет живота!
Хората имаме само по един, понякога – кучешки.

При демокрацията всичко е открито.
Дори парламентът е публичен...

По селата природата е по-чиста. Там политици няма.

Пак ще открием топлата вода.
Ако мине енергийната криза.

Най-голямата гордост на настоящето ни
си останаха руините на миналото.

Политиците ни хранят с плодовете на въображението.

Най-големи заслуги за единството на света
със САЩ има Кристофоро Колумбо.

Имаме тежък преход –
парите се прехвърлят от едни на други.

Най-лошите капиталисти се оказаха
бившите пролетарии.

Колкото повече езици знаеш, толкова по-трудно е
да си ги държиш зад зъбите.

Докато чакаме американските изтребители,
в авиацията ще летят само дронове.

Комунизмът победи – дойде безк(л)асовото общество!
Плащаме с преводи и с карти.

Настоящото ни е такова,
че светлото ни бъдеще остана в миналото...

Ако спрем да се къпем, няма да преодолеем кризата!
Трябва да спрем и да ядем...

Ние сме най-стабилната страна в Европа!
Крепим се на позорния стълб...

Единствените полезна изкопаеми останаха миньорите.

За две години – пет пъти избори!
Свикнахме да хвърляме пари на вятъра.

Държавата повече взема, отколкото дава,
но пък обратното е нейната гибел.

Във всяка Дания има по нещо гнило.

Най-гадните препъникамъни са жълтите павета.

СЛУГИ И ПРИСЛУЖНИЦИ

Хората са прислужници на слугите на народа.

България е нашата майка!
Но се управлява от нехранимайковци.

Ден година храни! Ден за избори – цял мандат...

Политиците обичат модата – да се обличат във власт.

Целта на всеки помяр е да стане наше куче.

От държавната баница с късмети
парата винаги се пада на управляващите.

Парадокс: Всички много обичат своите майки,
но по-често споменават майките на политиците!

Кметът е настинал. Стои на течение на парите
и киха обществени поръчки на когото трябва.

Паднаха маските на депутатите!
И те останаха по типичното си лицемерие...

Винаги избираме слуги на народа!
А трябва – стопани на държавата!

Специалистът знае всичко в своята област.
Политикът има по-широк кръгзор –
не знае нищо, но във всички области.

Най-бързата кариерна стълбица
е ескалаторът на управляващата партия.

Едноличната власт се крепи от двуличници.

За да се преборят за кокала,
изкараха и скелетите от гардероба.

Парламентът е като Големия адронен колайдер –
ускорител на елементарни политически частици...

Властта е като караоке –
аматьори се опитват да пеят на чужда музика.

От парламентарната трибуна допускат лапсуси.
Но нямат грешка в лапането!

Взе се в ръце – прегърна властта.

Ще ги познаем не толкова по делата, каквито нямат,
колкото по маските, които си слагат...

Най-добре пеят политическите кастрати!
С кастрирана съвест...

Изказват се едни и същи невъзпитани депутати.
Не се говори с пълна уста!

Динозаврите не са измрели!
В Народното събрание са последните екземпляри!

Държавните служители са избиратели на заплата.

Акробатите в цирка рискуват своя живот,
акробатите в политиката – нашия...

Тези, които се бориха за кокала, влязоха в парламента.
И сега се борят за мръвката...

Обещанията са червеите, с които политиците ловят
най-много електорални риби.

Ние чакаме от тях да ни нахранят.
Те чакат от нас да ги хрантутим!

Когато царят е гол, и народът е гол,
но свитата е най-добре облечена.

Някои слуги на народа са прислужници
на чужди интереси.

Диктаторът падна от власт! Не иска да знае,
а и никой не се престашава да му съобщи.

В изборните листи винаги има доктори.
На място да лекуват болните за власт.

Мерките на правителството
увеличават теглилките на народа.

Обикновеният пияница вреди само на себе си.
Опияненият от властта – на всички...

Държавната администрация е като акордеона.
Колкото повече се разтяга, повече въздух има в нея.

Избрахме ги, за да си плюят на ръцете!
А те си плюят в устите.

Царят е гол, когато няма топки...

Който има политически имунитет,
не може да се зарази от честност.

Парламентът ни е балансиран! Половината депутати
са без ума, другата половина – без дума.

Политическите хрантутници
са най-големите нехранимайковци.

Управляващите не само ни обещават,
че ще живеем по-добре! Те вече живеят...

Първенците са виновни да сме последни във всичко.

Управляващите често сменят маските.
Това разширява кръга на гравитиращите лицемери.

Сред всички пернати
папагалите най-успешно израстват до важни птици.

Не им стига умът за постове, които заемат,
но пълнят с умни постове социалните мрежи.

За да не му подпалят чергата, замита под килима.

Ставаш вътрешен човек
само ако служиш на външни интереси.

Политиците все не успяват да се вземат в ръце!
Заети са им...

Богатите са мазохисти – обичат да ги бият парите.

Първо купуват гласове, после продават България.

С корумпираните политици всичко е ясно.
По-лошото е, че честните винаги ни изненадват...

Назначиха министър с богат професионален опит.
Няколко милиона...

Заклеват се в името на народа,
после му разгонват фамилията.

Няма село без кучета, град без кучки
и парламент без помияри.

Лесно е да си политически полуидиот. За пълния идиот
се иска образование, опит и чужди езици.

Вятърничави хора развяват знамена на вятъра.

Някои партии имат по двама съпредседатели,
за да ни размиват с два пъти повече глупости...

Само водачът на листата е голям праз,
около него – няколко лукови глави, другите – арпаджик.

Винаги има водачи едновременно на две листи?
Намек за двойни гуши...

Колкото по-насерiously се вземат,
толкова по-смешни стават.

На която и страна да падне филията,
за богатия маслото винаги е отгоре.

Само на тесен кръг им е широко около врата.

Коефициент на полезно действие – количество пари
и имоти, натрупани за единица време във властта.

Политиците не са се метнали на бащите и дядовците си,
а на гърба на народа.

На този, който пълзи, най-много му върви.

В служебния кабинет трябва да има хора с голям опит...
от службите.

Борд на директорите – безработни хора на заплата.

Служебният кабинет трябва да служи на народа,
но прислужва и на президента.

Тези, които пълзят, оставят най-хлъзгави следи.

Не спазват Десетте Божи заповеди. Били атеисти...

На политиците им върви като по мед и масло!
Мед им капе на душата, като сипват масло
в чуждия огън.

След пожарникаря останаха пепелища.

Ако съвестта ти изневерява, слагат ти рога...
на изобилието.

Ако посочиш някои имена, ще ти разгонят фамилията.

Политиците обещаваат на народа много.
И получават още повече.

За разлика от корабния плъх
канцеларският не напуска потъващата бюрокрация.

И тези, които пълзят, летят... в бизнес класа.

Скромността краси предимно богатите.
Не се хвалят с благосъстоянието си.

В армията има награда „служебна благодарност“.
В държавата – служебно правителство.

Депутатско проклятие – ако отвори уста,
му се вижда умът.

Като малък правеше бели на двора,
като голям – в монетния двор.

И политическите едnodневки обсъждат прогнози.

Ренегатът има най-силно чувство
за политическо самосъхранение.

И политиците все повече обедняват.
С тези кратки мандати!

Всички места под слънцето се заемат от парашутисти.

След като ги избере,
народът не е господар на своите слуги.

Падането от власт е грехопадение.

Не трябва да се дава втори шанс на политици,
които се върнаха от вторични суровини.

За да станеш техен човек,
трябва да загубиш всичко човешко.

Всички политически лидери са параноици.
Въобразяват си, че ги следват много хора.

И политици работят в наводнените села!
С фурнаджийски лопати.

Колкото повече се издигат политиците,
толкова по-вероятно е да излетят в тръбата.

Търговците ни лъжат на дребно, политиците – на ангро.

Всеки, който следва вожда, преследва лични интереси.

Синдикатите са троянски кон –
ту на работниците, ту на работодателите.

От всичките бойни изкуства
някои използват само поклоните.

Преди вървахме рамо до рамо, сега напредваме с лакти.

Добре е да се вземеш в ръце, само ако са измити.

Първият сняг е като първата политическа сила.
Рано или късно се стопява!

Никаква диета няма за дебелоочieto.

Успешна може да бъде само коалиция
от садисти и мазохисти.

На трибуната се редят и същества,
които не могат да говорят по същество.

На конгресите делегатите винаги са налице.
Тези, които са наопаки, не са допускани.

От дъното на живота може да излезеш
дори на повърхността на политиката.

Актив като будители изкараха и тези,
които са спали дълго и дълбоко.

Ако царят е смешен, няма нужда от дворцови шутове.
Шут е свитата.

Само политиците, които не говорят, имат дълги крака.

За известно време имахме парламент
и редовно правителство, но нещата се нормализираха.

Качиха ни се на главите.
Затова ги носим на гръб и ядат на корем.

В парламента имаше пълно единомислие.
Никой с никого не се разбра.

Вотът на електоралните магарета
подрежда троянските коне на парламентарната ясла.

Ако имаш вуйчо владика, други роднини не ти трябват.

Политиците печелят най-много от евтиния популизъм.

Когато плагиатор влезе в политиката,
започва да си приписва и чужди заслуги.

Липсата на парламент е удар
по пенсионния стаж на някои депутати.

В политиката се включват и хора по убеждения.
Убедени са, че от нея най-много се печели.

Тези, които си облизват пръстите,
не оставят пръстови отпечатащи.

Държавата виси на косъм,
защото управляващите съвсем загладиха косъма.

Мандатите доказват, че времето е пари.

От политическата кухня, по коридорите на властта,
през топлите местенца и до задънената улица.

Гравитацията придава тегло на всички политически тела
и гарантира свободното им падение.

Той се обяви за незаобиколим фактор.
Налага се да го прегазят.

Ако пак ни покажат среден пръст, ще се наложи
да им отговорим с показалец... на спусъка.

Всички членове се стремят към ръководния орган.

Правителството няма да падне.
Държи се за позорния стълб.

Колкото по-прозрачни са отношенията
между политиците, толкова са по-невидими.

Гладните за власт няма да нахранят народа.

Никой не търси място под слънцето,
когато вождът залезе.

ДЕМОКРАТИЧНИ ПАНТОМИМИ

В партиите има пълно единомислие –
само един „мисли“, а всички други са единни!

Стадното чувство е полезно
само при търсенето на нови пасища.

При социализма ни караха да пасем трева,
при демокрацията ни разрешиха и да я пушим.

Гражданската квота превръща
политическите девственици в партийни проститутки!

При социализма лесно можеше да си изкараш боя,
при демокрацията трудно си изкарваш хляба.

С крилати мисли политиците строят въздушни замъци.

Демокрацията ни дава равен старт!
Най-големите демократи са първи на финала...

В театъра на живота
политиците играят отрицателните герои.

В демократичния оркестър всички цигулки са първи.

Демокрация без закони е утопия,
закони без демокрация – диктатура.

Настана време да се организира
някакъв спонтанен протест.

Политическите партии са икономически субекти –
акционерни дружества от еднолични търговци.

Не е демократично властта да се вземе
само с едни честни избори.

Имаме многопартийна система,
а няма нито една сваятна партия.

Този, който брой бюлетините,
той върти и баницата с изборните късмети.

Наивните политици плащат за билбордове,
опитните – направо си купуват гласове.

Най-добрият служебен парашут е политическият чадър!

Политиците ни са много музикални!
Свирят само на тънката струна на народа.

Най-негативната кампания
включва истини за опонентите.

Политиците искат да ни купят за изборите.
Но понеже са скръндзи, не дават пари, а обещания...

Макар и рядко, в парламента казват отвратителни неща!
Истини...

За партиите коалицията е като обществена тоалетна.
Търсят я само при голяма нужда!

В политическата джунгла има най-много проходимци.

Хвъркатите са много подли. На черните коли цвъкат
с бяло, на белите коли – с черно. Като политиците.

Някои листи всъщност са листа! Смокинови –
опитват се да скрият срамотите на своята партия.

Вместо „В дебата участваха...“
по-добре да обявяват „Ролите озвучиха...“.

В коалицията всички партии са много гости.
Но поотделно всичките са едни редки...

Тази партия ще спечели изборите! Това всяко платено социологическо проучване ще ти докаже.

Не бистрят политиката. Ловят риба в мътна вода!

В политическия оркестър и тъпанарят може да стане първа цигулка, ако играе по гайдата на диригента.

Фойерверките са най-добрата димна завеса.

Няма значение кой номер е бюлетината.
Номерът е да се вземе субсидията!

Само политическите камбани звучат,
без някой да ги дърпа за езика.

За подобряването на качеството на партията
изчезна количеството ѝ.

Изборите ще спечели тази партия,
чиито лъжи са най-правдоподобни.

Водим позитивна кампания –
разпространявахме лъжи за своите успехи.

Едни търсят място под слънцето,
други – в сянката на вожда.

Евтиният популизъм преди изборите
ни излиза скъпо след тях.

Детектор на лъжата е полиграфът,
детектор на глупостта – парламентът...

Играят второстепенни роли в живота,
а репетират главни роли в политиката.

Парадокс: изпята им е песента, а още ги аплодират.

И в политиката стана като с налъмите –
„няма леви, няма десни“.

Парламентарният оркестър свири на всички
финансови инструменти.

Едни спечелиха изборите!
Лошото е, че всички са победители!

Има недействителни бюлетини, недействителни
избиратели и най-много недействителни резултати.

На резервната скамейка
рenegатите чакат да ги включат в играта.

Всички политици били маскири?
А някои са и още по-гадни!

Голата истина? Не стига, че бе добре облечена,
но не беше и лъжа.

Според гледачката най-важната линия
на живота му е политическата.

Трезвениците гласуват „за“, алкохолиците – „против“,
най-коварни са двуличниците – гласуват „въздържали се“.

Национална гордост:
В нашата пустиня миражите са най-големи.

Малолетните не могат да гласуват!
Партиите разчитат на малоумните.

В парламента всеки ден е на отворените усти.

В информационния мрак
най-силно светят политическите звезди.

Най-добрата суровина за лъжгите
са изтърканите истини.

Сутрин всички се разсънваме,
но повечето не се пробуждат...

Не можах да го купя. Той си купи тяхната партия.

Колкото по-безкористно работят за народа,
толкова повече трябва да им се плаща.

Петата е слабото място на всеки Ахил,
защото мнозина я ближат.

Сред всички заблуди най-опасни са тези,
които са научно обосновани.

В контактната група – само оголени проводници.

Повечето партии нямат членове
колкото за една изборна листа.

Същност на промяната – от пусто в празно.

И изборите ни са като руска рулетка.
Но в барабана няма нито един халосен патрон.

В политическия театър всички роли са главни.

Промяната продължава – едните сменят другите...

Преди рицарите бяха на кръглата маса,
днес – на шведската...

Някои носят камък в пазвата си... крайгълен.

Чуждите кучета ни лаят, нашите – въртят опашка!
Замитат следите...

Стане ли време да си плюят на ръцете,
някои вече са си плюли на петите.

Днес данайците идват само с дар слово.

Яхнатите винаги са в крак.

Бартер – те ни дадоха дума, ние – гласове.

За политиците хората са човешки фактор
само когато са електорат.

Парламентарните Шехерезади
ще ни разказват приказки цял мандат!

Дори и да не носят маски,
някои са истински задници.

Не може да подадеш ръка,
ако преди това не си подложил крак.

Охрана на труда – въздух са, но без налягане!

Демокрацията ни позволява
кои от Десетте Божии заповеди да не изпълняваме.

Всеки влак си има пътници,
но в първа класа местата винаги са заети.

Колкото и много да са глупаците,
все пак за някои трябва да гласуваш.

Най-големите проблеми на демокрацията
са нейните постижения.

Тези, които са под политическия чадър,
винаги прибират сухото.

Организациите с идеална цел
преследват материални облаги.

Черната овца е троянски кон
в стадото на заблудените овце.

Цензурата при социализма –
челен опит за автоцензурата при демокрацията.

Конференцията се провежда под един халосен патрон.

Много нови партии направиха първи крачки в политиката!
С краката напред.

Науката прави експерименти с мишки,
политиката – с хора.

Не стига, че имат от пиле мляко,
но искат и от петел яйца.

Демокрацията дава възможност да се откъснеш
от колективната верига и да избереш собствена каишка.

Парадокс – тълпата най-добре върви под строй.

Истинската гласност е на вътрешния глас.

В коалициите винаги намират общ език – езоповски.

На двуличника дори и мълчанието е двусмислено.

Нашите политически риби
се вмирисват от опашките. Нямаат глави.

В нашата фирма само пазачът не е от никоя партия.
Представява гражданската квота.

На лъжите не вярват дори тези,
които ги разпространяват.

По време на пандемия най-много зараза
разпространяват политическите речи!

Днешните политически будители будят само съмнения.

Целта на всяка реформа е да се намерят
миши дупки за нашите канцеларски плъхове.

Истинската овца се чувства щастлива
не толкова на пасището, колкото в стадото.

На лъжата краката са къси. Затова ѝ ходят на крака.

Не стига, че преливат от пусто в празно,
но пак се оляха.

Ако в първото действие висят избори,
в петото действие театро̀то си е все същото!

В политиката изборите са битка за кокала
като фаза от войната за мръвката.

В „Под игото“ има герой Бойчо Огнянов,
в демокрацията – Бойчо Борисов.

По-лесно перат парите си,
ако преди това са промили мозъците ни.

Служебните правителства вършат работа
като асансьор: горе – долу.

„Партийна собственост! Лъжем без предубеждение!“

Докато си овца, ще ти дерат кожата.

Подлият партньор в коалицията е по-лош
от злюбната опозиция в парламента.

Политическите бонзай никога не дорастват
до изборната бариера.

Парламентарните групи с по-високо относително тегло
олекват по-бързо, а с по-малко – направо се свършват.

Няма значение, че живеем в л...а!
Важното е, че сме демократичен тор...

Най-умен политик е Слави Трифонов!
Само той се плези като Айнщайн...

СЪВЪРШЕНИ ПРЕСТЪПЛЕНИЯ

Съвършените престъпления се вършат предимно по селата. От стотици села няма никакви следи!

Страшна корупция! Дори усмивките са подкупвачи...

Има нещо и по-лошо от корупцията!
Никой да не ти дава подкуп.

Магистралите се строят през равнини, планини, дефилета, тунели и джобове.

Дребните крадци обират къщите,
големите – държавата!

Бедността има и добра страна!
Няма да имаме пари за подкупи.

Зад съдебната палата надничат
палатите на магистратите.

Корупцията е безнравствено явление!
Когато се предлагат неприлично малки подкупи.

Допустимата скорост
по магистралите е 140 киломутри в час.

Суровото наказание никога не застига
печените престъпници.

Европейски проект за борба с корупцията
спечели консорциумът, дал най-голям подкуп.

Най-добрият полиграф е полицейската палка.

Престъпниците бягат от правосъдието
през дупките в законите, оставени от законотворците.

И престъпниците четат между редовете...
на Наказателния кодекс.

И у нас има културен сблъсък на мнения.
Сблъскват се по площадите с полицията.

На престъпната борса най-бързо се обезценяват
акциите на полицията.

„Купуването и продаването на гласове е престъпление.“
На България – не е...

Колкото по-голям е европейският проект,
толкова повече може да се открадне от него.

Ако говориш това, което не мислиш,
може и да получаващ пари за това, което не вършиш.

Държавната машина работи бавно.
Тръгва по-бързо само ако се смаже с подкупи.

Пачките и кюлчетата в чекмеджето били фалшиви!
Защото pistolетът е истински...

За първи път у нас обществена поръчка
е спечелена по нетрадиционен начин – без подкупи.

Най-много пари могат да бъдат спечелени
само с честен труп.

Търсят под вола теле! С други думи – доят субсидии.

Ако престъпниците бяха вкарани навреме в затвора,
сега вече щяха да са получили амнистия!

Босовете на сивия сектор
се познават по черните джипове.

Целта отклонява средствата.

Джипката има най-голям разход на пари
на километър магистрала!

Олигарсите не са националисти!
Парите им са в чужди банки.

Напоителните системи знаят
как да отбиват финансовите потоци.

Най-много неграмотни хора има във властта –
не си знаят дори и парите...

Не успяхме с моралния кодекс на строителя
на комунизма. Сега пък не работи наказателният.

Наши кучета най-добре пазят чуждите интереси.

Ако си туз, може да прецакаш държавата
и никой няма да ти хване спатиите.

Стратегията на магистратите е да са тактични
към оперативно интересните лица.

Ремонт на Декарт:
Мислейки, следователите съществуват.

Някои мафиоти са на държавна заплата.

Целта е да се оправдаят откраднатите средства.

Беше много скромен!
Искаше да си остане неизвестен... извършител.

В богатата страна има благополучие за всички,
в бедната – разкош за някои.

В съда облекчаващо вината обстоятелство
е членството в управляващата партия.

Колкото си по-охранен,
по-голяма охрана ти е нужна.

За разлика от обикновените крадци,
концесионерите крадат законно.

Парите на олигарсите са на отговорно пазене,
парите на държавата – на безотговорно крадене.

Нова коалиция – мигранти и трафиканти.

Щом не се спазва Наказателният кодекс,
какво остава за Изборния...

Тези, които купуват гласове, биха продали и България.

Свободна практика ли? Практиката им е незаконна,
но все още са на свобода.

В държавата има паразити,
защото прокуратурата се чеше, където не я сърби.

И най-малката организация се стреми
да се превърне в голяма оргия.

Валутен курс в деня на изборите:
30 сребърника = 50 лева.

Пазарна икономика: на Женския пазар – търговци,
на политическия пазар – търгаши.

Рядко има „Тиха нощ, свята нощ!“.
Повечето са Вартоломееви...

Всеки има свободен избор да се продаде
на по-висока цена и да те купи на по-ниска.

Калпавите закони
превръщат беззаконието в закономерност.

Уважавал само червената бюлетина. После се оказа,
че с червена бюлетина го издирва Интерпол.

Всичко тече, но само джобовете се променят!

Някои хора наистина заслужават караул!
Но не чак почетен.

Който е изпрал парите,
вече може и да ни промива мозъците.

Както винаги, когато кажеш каквото мислиш,
докладват където трябва.

Служебният кабинет има тежка задача –
най-бързо да оправи положението... си.

Най-много троянски коне има на държавната ясла.

Сред последователите има най-много преследвачи.

От ръката на правосъдието може да се скриеш
и под ударите на закона.

Доносникът си отваря и ушите на четири.

Добре е, че ни показват среден пръст.
Можеше да бъде и юрук в зъбите.

Всички от Шесто главно – само с шесто чувство.

Комшията незаконно подслушва моите картофи.
С колорадски бръмбари!

Натрупа състояние от спестявания.
Спестяваше истини...

Трябва да има места за лишаване от свободия!

Има хора, които и зъбките ни знаят!
Но пък не са зъболекари...

Златната среда ражда най-много сребролюбци.

У нас не всичко е приватизирано.
Остана ни само държавата! Засега...

Затворът е хотел без звезди,
но поне предлага олинклузив!

Разликата между престъпността и политиката
е само в това, че престъпността е организирана.

Всичко може да се открадне.
Вече не се краде само занаят.

Не е добре, че народът се бои от своята полиция!
Още по-страшно е, че престъпниците не се боят.

Пазачите на държавата дежурят –
една нощ спят, два дни почиват.

Престъпността стана толкова организирана,
че във всяка организация има и престъпност.

Някакъв престъпник влязъл в затвора!
Назначили го за надзирател.

В полицията най-задълбочено работят къртиците.

Грубо звучи „Кражба“! Има по-елегантни синоними – приватизация, концесия, аренда, проект, поръчка...

Глупаците гласуват за 50 лева,
умниците – за заплата до пенсия.

Кражбата спира веднага
щом борците срещу нея станат съучастници.

В информационния век престъпниците оставят
все по-малко вещественни доказателства.

Някои от първите люде в държавата
заслужават последна дума в съда.

Счетоводителката притвори очи! Приспа я ромонът
на машината, която броеше банкнотите на подкупа.

Тези, които казват, че нямат пороци,
имат само един – лъжат.

Търсиш ли истината, намираш си белята.

Вместо птицата Феникс от пепелта
понякога изскача сянката на Феликс... Дзержински.

„Води се разследване“? Водят ни за носа.

Полицията трябва да проверява
удостоверенията за наличност.

Изпрани пари – чисти сметки.

Почтен е всеки, който няма по-добри възможности.

Няма да наваксаме! Окрадоха и ваксата...

Компроматите – от уста на уста,
парите – от ръка на ръка.

Нашата приказка е по-интересна. Али Баба
са няколко души, а разбойниците не са 40, а 240.

Нашите овчарчета не лъжат чорбаджиите. Лъжат овцете.

Има и умни престъпници –
крадат интелектуална собственост.

Оковаха го във вериги!
Пуснаха го, когато получиха всички по веригата.

В информационната война
побеждават медиите на мародерите.

Нужно е министерство на отбраната от корупция.

Ако прокуратурата не повдигне обвинение,
значи престъплението е ясно.

Бизнесът е успешен,
ако откраднатите пари са повече от спечелените.

Ще дойде време, когато всички ще бъдем почтени.
Когато не остане нищо за крадене.

Ако си в крак с властта, може и да погазваш закона.

Никой не търси пръстовите отпечатъци на поръчителите.

Правораздаването прибира много пари.

Престъпленията не се разплитат,
защото магистратите го усукват.

Не успя да открадне нито един занаят.
Крадеше само плодовете им.

Хората боледуват заради мръсни ръце,
обществото – заради мръсни пари.

Полицейските кучета знаят, че парите не миришат.
И затова не ги откриват.

На годишния бал на фирма ОПГ всички мъже
бяха със смокинги, папйонки и жилетки... бронирани.

Добре че Темида има превръзка на очите!
За да не е съвсем гола... вода.

Като малък играеше на криеница в махалата.
Като поотрасна, го обявиха за издирване в държавата.

Някоя банкнота може да се изпере в перална машина.
В държавната машина – само пачки.

Освен аптечка шофьорите трябва да имат и дрегери.
За да проверяват полицаите.

Лъжата е анестезията
за финансовите операции на властта.

При катастрофите – телесни повреди.
При дискусиите – умствени.

Не раздават правосъдие. Страх ги е да не свърши.

Глупците преточват зелето,
умниците източват европейски проекти.

Има и по-интересна пиеса от „Майстора и Маргарита“ –
у нас се играе „Майсторите и Магнитски“.

Тези, които перат пари, никога не опират пешкира.

Охранителната полиция охранява и някои престъпници.

Рано сутринта се хвана на работа,
късно вечерта го хванаха в кражба.

Някои бандити са под прикритие
на политици и управляващи.

Ако не спазваш пътните знаци,
трябва да даваш парични.

Когато сметката ти е без кръчмар,
всеки може да ти види сметката.

Послушковците подслушват непослушните!

Всички стоки имат срок на годност.
Само негодниците нямат...

Тренд: вещици – вещи – вещи лица –
веществени доказателства...

Днес където и да се намираш,
си на местопрестъплението.

Невинно осъдените никога не получават амнистия.

Между депутатската банка и подсъдимата скамейка
разстоянието е един задник.

Убийци има и извън затвора. Убиват си времето.

Корупцията е законна,
защото законотворците са корумпирани.

НЕЗДРАВΟΣЛОВЕН ГЛАД

Човекът се стреми към върхове!
Неслучайно е на върха на хранителната верига.

За клошаря два контейнера са шведска маса.

Хората винаги си гласуват с машини!
Ами те и хладилниците са машини.

Най-последно почувства почва под краката си.
Обувките му бяха скъсани.

Когато за вярващите постите свършат,
за бедните гладуването продължава...

Полюси – едни се чудят какво да ядат,
други – как да отслабнат.

Ние сме народ с богати традиции –
винаги да сме бедни!

Масов стриптийз – голият народ танцува
под свирката на политиците на стълба на позора.

Тази година реколтата бе твърде слаба!
Но пък брахме много ядове...

Тъпченето на място
най-бързо ни приближава към пропастта.

В парламента все има по някой „златен пръст“.
Но всички други пръсти са средни – за народа.

Всички получихме права. Пари – само някои.

Не сме съвсем като кравите – и тях ги доят,
но за да дават повече, поне ги хранят.

У нас най-много са хората на дълга.
Живеят на заеми, кредити, вересия...

Ако я караме „шапка на тояга“,
после ще сложим шапката на тротоара...

Маймуната е станала човек, когато е разбрала,
че парите не растат по дърветата.

Пенсионерите са толкова зле,
че не им остана кого друг да оплакват.

Май ще бъдем най-блажени,
защото сме най-нищи духом.

Най-добрите въздушни замъци строят тези,
които нямат покрив над главата.

Няма пълни наивници. Те обикновено са мършапи.

Личния си лекар уважаваме с букет от болести.

Крадци ни опразват джобовете,
държавата – потребителската кошница.

Комарите са разочаровани – нямаме пълнокръвен живот.

На обекта кипеше работа.
Щом шефът си тръгна, всички се изпарихме.

Добрите хора обичат животните!
Дори и тези, които отглеждат за ядене.

От всички вериги най-тежка е хранителната.

Народът е на духовна храна. Духа супата.

Бедните са най-големите расисти!
Силно мразят черния хайвер...

Арсенал: Най-страшните хладни оръжия
са вилиците и лъж(и)ците...

Не е добре да имаш много скъпи приятели,
ако само ти плащаш сметката!

Проблемът ни е в това, че таванът на търпимостта
е по-ниско от прага на бедността.

Богатите – на коктейли, клошарите – на контейнери.

Не е голяма загуба, че нямаме бели ноци.
По-лошото е, че дните ни са черни.

При социализма имаше „активни борци“.
И сега има активни борци – за оцеляване!

Хамалите всеки ден са на разтоварваща диета.

Ние сме народ от мазохисти –
търпим да ни бият по джоба.

Целта оправдава само средствата за съществуване.

В богатите държави бедните живеят добре. В бедните държави богатите живеят в лукс. И затова сме бедни!

Всичко ни върви по вода!
Във всичко сме гола вода...

Бедността лишава от някои пороци.

За просяка щастието е на една ръка разстояние.

Някои си изкарват хляба на контейнеровозите,
други – от контейнерите.

Днес, за да имаш пари за нови гащи,
трябва да си роден в риза.

Най-последно почва под краката! Стигнахме дъното...

Настъпва момент за рязко увеличаване
на недвижимото имущество – със старата кола.

Политическа кауза: Обед(и)няване на народа!

Най-добри способности има този,
който може да задоволи всичките си потребности.

Участниците в гладната стачка нямат обедна почивка.

Ако хване златната рибка, гладният веднага ще я изяде.

Ако съвестта не те гризе, голям залък ще лапнеш.

На коктейла добър апетит имат тези с лош вкус.
Отиват си гладни тези с добър вкус.

Малкото подаяние обижда получаващия
и унижава даващия.

Следвайки партийната им линия,
се озовахме на линията на бедността.

Социално равенство – на бедните помощи,
на богатите – привилегии...

Преди изборите – мед и масло, после – хляб и сол.

Който има само едри банкноти,
не може да даде монети на бедния.

Всеки може да прекрачи през границата на бедността.
Като прекрачи държавната граница.

Кучето е най-добрият приятел на човека,
дори уличният пес – на клошаря.

Във всички избори жертва е народът.
Почитаме го с мълчание – цял мандат.

За пенсионерите всеки ден е празничен –
с празни джобове!

Рене Декарт: Мисля, следователно съществувам.
Ние: Не мислим и затова влачим
жалкото си съществуване.

Няма значение кой кого ще бие на изборите!
Пак ще ни бият по джоба...

Оптимистите търсят живот на други планети,
песимистите знаят, че и тук няма.

Има светлина в тунела –
лампичка в празния хладилник!

Но не е вярно, че при инфлация всичко поскъпва.
Поевтиняват само нравствените ценности.

Идеално е да си материално осигурен.

Дилема: правителството ще свали или цените, или гащите.

Наистина сме бананова държава –
бананите са по-евтини от краставиците.

В потребителската кошница остана само духовна храна...

Който не си опича акъла,
ще му се пече яйце на задника!

Циганско лято? Лятото все някога свършва,
циганията – никога...

Най-добри перспективи ще видиш,
ако си затваряш очите, когато трябва.

Ако царят е гол, какво остава за народа.

Шефът ни вади душите. Затова е душата на компанията.

Очаквахме демокрацията да ни нахрани.
Нахрани ни с пръст в устата.

Зрелищата – в парламента, хлябът – в контейнерите!

Чепикът най-много стяга тези,
които нямат пари за обувки.

Само ветрогенераторът прави пари от вятъра.

В сравнение с една заплата,
наградата с грамота си е истинско наказание.

Лесно е да обявиш гладна стачка,
трудно е да гладуваш непрекъснато.

Политиците имат много гледни точки,
народът – една гладна...

Богатите теглят от банкомата,
бедните – по някоя майна.

У нас дори пенсионерите карат 4x4 –
колички за пазаруване.

Откакто дойдоха бананите, сме все подхлъзнати!

Европейската комисия разреши да ядем червеи!
Няма само те да ни ядат...

За приспиване бедните броят овце, богатите – пари.

Ако нямаш пари за храна, загубваш и вкуса към живота.

Често разигравам малък градски театър над канала.
С колата в автосервиза.

Ясно е като черно на бяло –
нямаме бели пари за черни дни.

Властта е като модерен Робин Худ –
краде от всички, но не дава на бедните.

Бедните не си купуват месо,
но поне пестят от клечки за зъби.

Пенсията е като всяко чудо – за три дни.

Сухото най-добре поддържа домашното огнище.

Между партиите има разделителни линии.
Точно те съвсем ще ни зачеркнат..

Най-добрият вътрешен глас е този,
който не се показва навън.

Когато и на каръка му тръгне,
отива я по дяволите, я на майната си.

От Бах – една „Токата и фуга“,
от фаянсджията в банята – много фуги.

Бъдещето е на он-лайнената търговия.

Никаква милостиня не може да помогне
на бедните духом.

Не е вярно, че народът е кожа и кости.
Има и коси, които си скубе.

За да се къпеш в пари, са нужни вана или джакузи.
И пари също!

Не е добре, ако получиш повиквателна за армията,
още по-лошо – за армията на безработните.

Никакъв лазер не може да нареже луканката
по-тънко от приятеля, който те кани на гости.

Всички затягат коланите – в самолета,
в колата и най-много – на гащите.

Веднъж в годината – Ден на бащата.
Всички други дни – майката си трака.

Държавата намалява бедните,
като увеличава администрацията.

Последното спасение на гладните е духовната храна.

Опитът на Фондация „Четири лапи“ е полезен!
За създаване на Фондация „Два крака“.

Когато нямаш пари за храна,
най-въпиеща е нуждата да се напиеш.

Политиците си правят игрите,
но винаги изигран е народът.

Искахме демокрация на всяка цена!
Е, получихме демокрация, но някои откраднаха цените.

Време е да наречем нещата
с истинските им имена – цените.

Най-големият парадокс е, когато цените са тъжни,
а заплата ти – смешна.

В строителна фирма се случи
масова трудова злополука.
На всички работници им паднаха заплатите.

Колкото един човек е по-беден,
толкова животът му е по-безпредметен.

Когато цените са високи, животът нищо не струва.

Ще се вземеш в ръце само ако преди това си ги измил.

Посрещнаха големеца с хляб и сол. Вечеряха същото.

Инфлацията изяжда това, което хората не дождат.

Настъпи социално равенство – неграмотни въртят бизнес,
образовани се въртят край контейнерите.

Медицината отиде толкова далече,
че болните вече не могат да я настигат.

Квадрат жилищна площ вече поскъпна на квадрат.

На младини се лекуваме, за да живеем,
на старини живеем, за да се лекуваме...

За някои пенсионери преизчисляването на пенсиите
им има ефект плацебо...

И преди имаше атеисти, но днес вярващите
станаха много. Постят непрекъснато.

Който не лъже, не може да залъже и глада.

Апетитът не идва с яденето,
ако парите стигат само за пиене.

Само единици обявяват гладна стачка.
Хиляди и без това нямат какво да ядат!

Деградация на провинцията – глуха, сляпа, гладна...

ПОД ЗНАКА НА МУЗИТЕ

Най-добра е поезията,
написана за един читател или за целия народ.

Поезия пишат предимно жени. Проза – предимно мъже.
А някои – предимно глупости.

Капка никотин убива кон, капка бездарност – Пегас.

Конкурсът беше анонимен. Изобщо не се разбира
кой от наградените на кого от журито е човек.

Група видни учени от БАН са установили,
че не са учени.

На протест пред Парламента се събират прасетата.
Депутатите не им хвърляли бисери!

Хумористичната опаковка
прави сарказма на сатирика по-поносим.

Беше голяма звезда! Обаче – порно...

Днес писателят написа три листа – всичките смокинови!
Да не се срамува литературата...

Преди да са цъфнали налъмите,
сатирикът им обира плодовете.

Ясно беше, че ще стане талантлив журналист.
От началните класове пишеше
добри свободни съчинения.

По колко милиарда евро
днес вървят европейските ценности?

Има мъртви езици, както и език,
който умъртвява литературата.

Има ли поне един идиот, който да е чел Достоевски?

Третата възраст ражда най-много млади писатели.

Хумористът ни разсмя до сълзи! Крокодилски...

Тъжно е, когато сериозните писатели
са по-смешни от хумористите.

Като се запозна с предизборните обещания,
писателят фантаст разбра колко бедна му е фантазията.

Вече няма кандидати на науките! То и наука няма...

Класната е най-доброто нагледно пособие.

Ако писателят си държи езика зад зъбите,
не казва нищо и между редовете.

Неподражаем писател! На нищо не прилича.

Моите афоризми се целят в умните хора.
Е, понякога не улучвам...

Изгърканите места по статуите показват,
че хората обичат монументалното изкуство.

Трябва да знаеш много думи,
за да напишеш афоризъм с малко.

Талантът на някои писатели изобщо няма сестра,
други имат сестра, но нямат талант.

На сцената – роли, зад завесата – сцени...

Писателят издаде книга. Книгата издаде писателя.

Крилатите мисли са много подли.
Кацат само от плагиатор на плагиатор.

За да четеш книги, трябва да си грамотен,
за да ги пишеш – не е задължително.

Ако имахме поне малко съзнание,
нямаше да влачим това битие.

Най-благородните писатели са афористите –
пестят свободното време на читателите.

Най-добрите братя по перо са пауните.

Сестрата на таланта: Някои дебели книги са слаби!

Не е добре, когато на промоцията на книгата ти
има рехава публика, но ако не си я почерпил,
това вече е истинско фиаско.

Във всяка област има професионалисти,
само в науката – професори.

Не стига, че в романа нямаше измислица,
но не беше и художествена.

Имам някои елитарни афоризми.
Само аз си ги разбирам!

Писателят издаде сборник изб(а)рани произведения.

Всеки афоризъм е разказ под прикритие.

Компютърният дизайнер никога не чете книгите,
на които прави предпечатната подготовка.

Художникът най-добре правеше словесни портрети.

В конкурс, който не предвижда парични суми,
награждаването с грамота е вид обида.

Изкуството иска жертви, творците – пожертвования.

Книга с цена, завършваща на 0,90 лева,
трябва да се продава на щанда за плодове и зеленчуци.

Искаше критиката да го оцени. Тя го уцели...

Аз съм си виновен, че някои не ми разбират афоризмите!
Не съм дораснал да тяхната глупост...

Критиката го гледаше като писано яйце. Непрочетено.

Писателите по-често излизат зад граница.
С публикации в чужди издания...

Ако между редовете няма нищо,
то няма нищо и между страниците.

Ръкописите му имаха само един читател –
водещият офицер.

Между редовете може да чете само този,
който има нещо между ушите.

В писателското войнство афористите са снайперисти.

Днешният будител знае какво да проспи.

Откакто има свобода на словото,
докарваме го на приказки.

Любимата муза на сатириците е властта.

Ако не аплодираш тези на сцената,
поне сваляй шапка на гардеробиерките!

Поетите създават и плява! И Пегас трябва да яде.

Четвъртата власт флиртува с петата колона.

Ако иронията няма кавички,
значи е адресирана към умната публика.

В БАН преливат от пусто в празно,
за да докажат Закона за запазването на енергията.
Запазват си длъжностите!

Трябва да си кръгъл идиот,
за да се възторгваш от квадрата на Малевич.

Най-после и той написа нещо,
което няколко души прочетоха с интерес. Завещание...

Добре пеят и птичките в клетки, особено ако са златни.

Преди всеки петък ни мъчеха с руски филми,
сега всяка вечер ни радват с турски.

Духовна храна предлага само духовата музика.

В института работеха върху нов закон –
пускаха ябълката на Нютон във ваната на Архимед.

Театър с един актьор е като библиотека с една книга.

Ако някой днес покаже, че е духовно богат,
веднага го обявяват за душевно болен.

Слаб е този афоризъм, който не завършва с точка.
Гледна.

Ако „Ние, врабчетата“ бе написана не от Радичков,
а от Екзюпери, щеше да бъде по-известна
от „Малкият принц“.

По Народния театър има най-много аплюдисменти.

Белите му стихове останаха на чернови,
защото бяха съвсем сиви.

Писателите се радват, че имат свои фенове
сред читателите, и още повече – сред критиците...

Моноспектакъл: на сцената – трупата,
в залата – един зрител...

Талантливият плагиатор преписва
само от класиците в своя жанр.

Някои крилати мисли замърсяват атмосферата.

Има хора, които не харесват афоризмите!
Когато се видят в тях.

Иронията трябва да е тънка!
Но не чак толкова, че никой да не я усети.

Големият градски театър за малко да падне в канала.

Нужна е гражданска защита на дисертациите.
От плагиатори.

Най-много те хвалят за новата ти книга тези,
които не са я чели.

Лошата действителност
е най-голямото вдъхновение за добрия сатирик.

Историята е като изкуството за оцветяване
на черно-белите фотографии.

В Народния театър не само играят роли.
Разиграват и сцени!

112-о място по свобода на словото е голям успех!
Други 68 държави за това могат само да си мечтаят.

Всичко освен афоризмите е празни приказки.

По света „Репортери без граници“, у нас – без съвест.

Да обясняваш своите афоризми някому
е като да се изповядваш за чужди грехове!

И какво като си прочел един вагон книги,
когато влакът ти е на трета глуха.

Проклятие на писателя е нито една от подарените книги
да не види в библиотеката на приятеля.

Великите личности играят роля,
дребните – разиграват сценки...

Хабилитираният книжен плъх
се мисли за атрактивен хамстер.

Най-доброто оръжие на сатирата е самоиронията!

Сатирата е най-приятният начин да се казват
неприятните истини.

Най-много таланти има сред поклонниците на властта.

В първото действие виси пушката
само ако преди това ти увисне палтото в гардероба.

Даниел Дефо първи е казал, че петък е ден на майстора.

Най-лесно се пишат реалистични романи – всичките
ти приятели са прототипи на отрицателните герои.

Сатирикът имаше много точно перо!
Не уцели никого от властта.

Бермудският триъгълник на живописиста
е квадратът на Малевич.

Ако пегасът обърква ритмичните стъпки,
значи е троянски кон в поезията.

Нищо повече не написа след молбата за писателския съюз.

Ако скромността е присъща на талантливите,
за бездарниците трябва да е задължителна!

Невежите не са толкова вредни,
ако не са и многознайковци.

Пианото е най-добрият музикален инструмент.
Къде другаде може да поставиш чашата с вино?

Всички се учат от грешките си.
А защо писателите не четат собствените си книги?

Ако истината не е гола, значи е лъжа.

Като многостранни разбирачи се изявяват
много странни политици.

Политиците ни оставиха без думи.
Останаха ни само едни псувни и афоризми.

Политиците ни са едни карикатури...
Без думи обаче сме ние.

Когато дойде старостта, човек е готов
да се отдаде на всичките си добродетели.

От „Невчесани мисли“ на Лец
някои афористи загладиха косъма.

Ако хумористичната книга не предизвика смях,
авторът ѝ е за посмешище.

Народният театър има най-интересна завеса! Димна...

Да не използват правилно пълния член и никаква
пунктуация, е позволено само на най-добрите поети.

От всичките изкуства кулинарното е най-сложно. Освен
да са красиви, произведенията му трябва и да се ядат.

Най-опасното усложнение на логорейта е графоманията.

Заговори съвестта на плагиатора. Започна да подписва
свои работи с имена на древните мъдречи.

Книга, която е далече от сивото вещество,
попада в сивия поток.

Писателите са най-големите ловци... на сюжети.

Трупата на Народния театър даде няколко трупа.

Самиздат – литературна мастурбация.

Литератури му пепел на цялото творчество...

Животните не разбират хумора.
Дори по това приличат на някои хора.

За него говореха, че е много културен.
Но се оказа, че е само културист.

Добрият писател пише с ум и сърце,
модерният – и с крака.

Духовната храна е само десерт
към истинското плюскане.

ОТ УМА СИ ТЕГЛИМ

Умните теглят от ума си, богатите теглят пари,
бедните – по някоя майна...

Няма по-тесен специалист от този,
който гледа през ключалката.

Обречена е империя, в която глупците са патриции,
а умните – плебеи.

Умният знае две и двеста,
а глупаци се возят на четири по четири.

Все някога ще направят трисекция на ъгъла,
но никога – квадратура на кръглия идиот!

Много е тъпо да се правиш на остроумен.

По-добре да си на различно мнение с умни,
отколкото на еднакво – с глупаци.

Някои си имат едно наум. Други – и толкова нямат.

Глулав съвет е винаги да бъдеш себе си!
Опитвай се понякога да бъдеш умен!

Ако си въздух под налягане – спукана ти е работата.

Не се стреми винаги да си първи!
Все пак не си сперматозоид...

Глупакът не понася по-умни от него!
Умникът – нито по-глупави, нито по-умни.

На кораба на глупаците умния считат за пършивата овца.

Ако си много умен, разбираш,
че не е полезно да си и чак толкова честен.

Ще си блъскаш главата, ако имаш само едно наум.

Няма опасност българският език да обеднее.
Осен ако със закон забранят псувните.

Във всеки се крие по един самоубиец. Убива си времето.

И в социалните мрежи трябва да се въведат
периоди на пости. Въздържание от глупави постове...

В сравнение с разбития нос псувнята е вид комплимент.

Най-много искат да запрятат ръкави тези,
които са за усмирителни ризи.

Ако твърдиш, че в рода ти е нямало други идиоти,
значи си първият!

Най-печените бързо палят, скоро превъртат,
първи се изпаряват и рано загасват.

Когато стресът е твърде голям,
адреналинът се излива направо в гащите.

Живееше в един затворен комплекс за малоценност.

Парадокс: При толкова много умници във Фейсбук,
как така все глупаци ни управляват?

Културна забележка: Дръж се възпитано, простак такъв!

Всеки втори глупак се натиска за някакво първо място.

Направихме санитарен полуден!
После го поливахме до полунощ...

Защо се казва стадион?
Защото на стадиона хората стават стадо.

Трябва спешно да ускорим писането на глупости
във Фейсбук! Докато не са го спрели...

Инициативните глупаци са двигател на застоя.

След като разбрали, че у нас има китайски мартеници,
в Албания пуснали китайски реотани.

Майчиният език е добър за поезия,
матерният – за псувни...

Напразно търсим донори –
никой няма като нашата кръвна група.

Добре че се среща по някой и друг Дон Кихот!
Иначе всички щяха да бъдат санчопансовци...

Глураво е да се правиш на глупак,
за какъвто и бездруго те вземат.

Селският бик се радва на кравешки възторг.

Какви ли биха били пороците,
ако възможностите ни бяха по-големи?

Лъжеха, че са политически дегустатори,
а не пияници! Издаде ги мезето...

Приличаме си с мохиканите! Последни сме...

Три пъти – със стомна за вода. Четвъртият – с катуна.

Хората се учат от своите грешки.
От чуждите – изкарват пари.

Някой се похвали, че е убил 25 души.
Не бил простак, а принц.

В караокебара слабите пияници
се опитват да бъдат добри певци.

Ако не си черешката на тортата,
никой не те бръсне за слива.

Простотията завоюва оперативен простор...

Народът ни е мъдър!
Откъде се взема тогава този глупав електорат?

Ако във виното търсиш истината, загубваш разума.

Най-добрите инженери на човешките души са психиатрите.

Само когато го цепи главата басма не цепи никому.

Във всеки глупак дреме по един Сократ.
Но за разлика от него, дори и това не знае...

От ума си теглят само твърдоглавите.

Екипажът на кораба на глупаците
се събра на мозъчна атака.

И защо се хващаш за главата? За слабото място...

Който няма между ушите, се бута между шамарите!

Имаше няколко образования – всичките злокачествени.

Откакто имаме свобода на словото,
псувните рязко се увеличиха.

Умните перат пари, глупаците изпират пешкира.

Доказа, че бил другомислещ!
Сега се опитва да докаже, че бил и мислещ.

Не сме произлезли от маймуните! Само се правим...

Всички го сочат с пръст! Среден...

Всеки оставя някаква следа след себе си!
Най-малко по тоалетната хартия.

Най-голямата самота е да имаш само едно наум.

Членството в партии действа много успокояващо.
Разбираш, че не си единственият глупак...

Някои чакат часът да удари... кьравото

Глупакът гледа на дебелата книга,
както дебелата жена гледа на кантара.

В армията и умът е по старшинство.
Но глупостта – също...

Не пий бира с тези, които само се пенят!

Понякога е странно не какво
някои са измислили, а с какво.

На бял кон се връща само конникът без глава.

При толкова идиоти е странно
как не се роди поне един Достоевски.

Нищо толкова не издава, че „Дивото зове“,
колкото, ако си купиш къща на село.

Най-много туристи има към върха на нахалството.

Казваха, че има крилати мисли!
Всъщност само вятър го веше...

У нас сме зле с масовия екзистенц-мини-ум...

Коалициите са най-единни в колективната си глупост!

Във входа имаме два таблоида.
По цял ден хвърлят заровете на табла.

Очовечили са се само тези маймуни,
които са се оказали много на клона.

Няма такъв будител, който да събуди изкукуругалите.

Престарелите запасняци правят мозъчни атаки
и вдигат по тревога „Бърза помощ“.

Най-лесно е да си капитан на кораба на глупаците.

Докато баламите си отстояват правата,
хитреците прилапват привилегиите!

Простото мнозинство е най-примитивно.

Някои се радват на цветовете на дъгата,
други – като откраднат цветни метали.

Всички сме под кривата круша –
чакаме да цъфнат налъмите.

И пилешки мозъци ръсят крилати мисли.

И тези с гайдите си имат първа цигулка.

Умните оръжия правят военните още по-глупави.

Селският идиот има повече гражданско съзнание,
отколкото градския селяндур.

Често ставаше център на вниманието!
Всички му се смееха.

Ново суеверие: Черните котки вече се връщат,
когато ние им минем път.

Желязната логика ръждясва най-бързо.

Не е виновен глупавият оратор – той чете чужди речи.

Когато глупостта е еднолична, вината е колективна.

Най-дълбоко спят тези, на които не им дреме за нищо!

От ума си тегли този, който има кредитни карти,
който няма – само тегли.

Имало и полезен въздух под налягане – сърбег.

Просто мнозинство?
Колкото е по-просто, толкова е по мнозинство.

Не стига, че са безумци, но не са и безделници.

Глупакът се радва, ако му кажеш, че е умен.
Не схваща иронията.

Положението е на кантар – умните теглят
от сметките си, глупавите – от ума си.

Скачени съдове: умните не са дърдорковци,
но и глупаците не са мълчаливи.

Направиха „кръгла маса“ –
кръгли идиоти на правоъгълна маса.

В атлетиката чупят рекорди, в бокса – носове.

Извън психиатрията е истинската лудница.
Симптомите са същите, но крият диагнозата.

Ако ще се учим от грешките си, по-добре
да настъпваме мотиката, отколкото лъва по опашката.

От всички езици признаваше само свински в масло.

Никога не свършва строителният
материал за въздушни кули.

Човешкият мозък е единствената машина,
която се изхажбява, когато не се използва.

Пълно за празно?
Наливат се пълни глупости в празни глави.

И песимистът полива цветята,
оптимистът – и изкуствените.

Начетените стават все по-малко!
За сметка на надрусаните.

Ако в първото действие висят цървули,
в края на пиесата те са вече трандафори!

Ако искаш да си като всички, значи си никой.

Пред телевизора на дивана се формират
най-много диванета!

Най-добре си мерят приказките лицемерите.

Някои си гълтат езика, много повече – граматиката.

Задоволяваше духовните си ширпотребности.

В армията строго се спазва
принципът на единамълчанието.

И полиглотът обича езиците – свински, телешки,
агнешки...

Друсат се тези, на които умът им е разклатен.

Тълпата избутва боклуците напред,
след нея остават смачканите.

С най-големите глупости ни залива малкият екран.

Не е добре, че решава мнозинството.
Защото глупаците са мнозинство.

Ораторът не бе чак толкова умен.
Но пък аудиторията му бе твърде проста.

НЕЖНИ СТРУНИ

Между тях има много химия! Предимно козметика...

Бракът е едно от тайнствата на църквата.
После идват тайните квартири.

Истински романтичната съпруга плаче, когато реже лук.

Жените, които не си крият годините,
изглеждат по-млади.

Има много сексуални манаици, но са безопасни.
Само псуват политиците.

За селския бик всички крави са свещени.

Опитните проститутки симулират оргазъм,
опитните партии – организация...

Ако ще са рога, по-добре да са на изобилието...

Младата тъща може и да се обича!
Ако дъщеря ѝ е по-грозна.

Най-много се ревнува любовницата.

Семейните войни започнат в кухнята
и завършват в спалнята.

Жените се обличат по модата
и се събличат до евино облекло.

Дълго бяха лудо влюбени.
Когато се ожениха, се оказа, че само са луди...

Ако не бяха блондинките,
изобщо нямаше да има вицове за жени!

Гражданска позиция?
Нова поза в политическата Кама Сутра.

Само добрият снайперист може да уцели точката G.

Бракът е престъпление срещу любовта –
има съдии, свидетели и жертви.

Всеки мъж е влюбен в жена си до уши!
В едното влязло, от другото излязло...

Поетите ѝ свалят звезди, прозаиците – дрехи.

Спеше с чужди жени, вкъщи само придрямваше.

Нашите голмайстори са гола вода!
Затова се изявяват като голи майстори...

Закрийте фризьорските салони!
Сами си скубем косите...

Подразбира се, че и жените на полковниците
имат звание – подполковник.

Целомъдрената жена се съблича по-бавно,
отколкото се съгласява.

Модата е компромис между желанието
на грозните жени да ходят добре облечени
и на красивите – да ходят съвсем голи.

Лошите момичета са добри, добрите – скучни.

Годините на жената са като километрите
на колата втора ръка.

Сутрините му започваха с кифла!
След това пиеше кафе, а накрая закусваше...

Днешните мъже са много женствени!
Дори дядовците се سباбичовсват...

Съблечената жена не винаги е гола.
Има поне една харизма.

Генералът излезе на оперативен простор!
Простря прането на балкона...

Признанието в любов не винаги е признак на обич.

Все пак по-добре гола жена, отколкото голословен мъж!

Сред красивите жени има и по някоя умна.
С нея може и да си поприказваш...

В повечето случаи любовният роман
започва като служебен.

Любовниците помагат семейният дълг
да бъде преизпълнен.

Ревността е вид тайна самокритика...

Беше плодовит писател. На забранения плод...

Добродетелите са пороци, тръгнали в скучна посока.

Много кифли се наредиха на държавната баница.

Флиртът е предговор на всеки любовен роман.

С еманципацията жените поеха много мъжки работи!
Хвърлят боклука, гледат футбол, бръснат си краката!

Лесно им е на импотентните да бъдат пуритани.

Магистралната проститутка
може само да си мечтае да стане политическа.

Да оставим очите да говорят!
Когато парите се казали всичко...

Добрите жени летят на крилете на любовта,
на яхти, на джипове, лошите – на метли.

Някои бракове са по сметка,
а някои по любов... към парите.

Никой не харесва голата истина!
С изключение на няколко извратени пуритани...

Кадрите най-добре се коват между чука и наковалнята

Някои хора много гледат през пръсти!
Особено през средните...

През прозореца виждаш много,
през ключалката – интересно...

Кучето обича кости, кучката – слонова кост...

На юбилея имаше много китки. И меки...

По-добре е вятърът да те шиба в лицето,
отколкото животът...

Ако си лягаш с кокошките, няма да имаш крилати мисли.

До брака всяка любов е първа, след това – поредна.

Любовникът има две предимства пред съпруга –
чужд и старателен.

Любовта е смокиновият лист на секса.

Любовният роман бе изсмукан от пръстите... на краката ѝ.

По-добре под полата на любовницата,
отколкото под чехъла на съпругата.

ВиAGRATA е смекчаващо вината обстоятелство.

Домашните по сексуално обучение
се пишат чак през лятната ваканция.

Тежкарите си падат по леките жени,
които го раздават тежко.

Възмъжалите момчета харесват женствените момичета.

И бракове по любов се крепят на брачен договор.

Преуспялата жена трябва да има стабилна основа –
мъж под чехъл.

Хората се раждат в мъжки и женски род.
После – кой както се уреди.

Някои жени са истински съкровища.
Затова иманярите са само мъже.

С годините красивите жени погрозняват,
некрасивите – не.

По-апетитни са жените, които и готвят по-добре.

Жените се променят: преди век плетяха,
преди половин век сплетничеха, днес само оплитат...

В жегите е добре да имаш вятърничава жена.

Най-добре е облечена тази жена,
която знае кога да си наляга парцалите.

Интелигентната жена спазва правописа
дори когато си изписва веждите.

Добрата актриса обича театъра,
киното, ролите и режисьорите.

Жената е най-красива без украшения.

До брака са любовните чувства, после – само шесто.

Ако поетесата се вдъхновява от муза, значи е лесбийка.

Когато шефът е задник,
лицето на фирмата е секретарката.

Всички бракове са по любов –
към някого, към парите му, към двете.

Най-добрият десерт е сладострастието.

Любов – пеперуди в стомаха,
политика – бръмбари в главата.

Две тайни на образцовия съпруг –
има ли любовница и каква му е заплатата.

Изплащаше семейния си дълг
директно на една служителка от НОИ.

В семейството той е с едни гърди напред, тя – с две...

Не е сляпа само любовта от пръв поглед.

В речта – много опорни точки!
В главата – само точката G...

И за какво е този силикон?
Имаш форми, нямаш съдържание...

Тръгна към Триумфалната арка.
Чукаше на разни попътни врати.

В модерния любовен триъгълник със съпруг и любовник
жената е излишна.

Целувай всяка жаба! Все една ще се окаже принцесата.

Не е прав Дж. Б. Шоу! Най-откровената любов
не е към храната, а към пиенето.

Любовниците идват и си отиват.
Остават само съпругите.

Глупавият лейтенант се надява да стане генерал,
умният – генералски зет.

Всеки мачо се надява, че го ценят по достойнството.

Орелът не си ляга с кокошките.

И влюбени до уши имат рога.

Добре е да намериш своята половина.

За да пиете по литър.

Съпрузите са естествени спътници в живота.

Наоколо летят много изкуствени.

Графоманията е безобиден екхибиционизъм,
ако не показва нищо.

Жената се съблича и с очи, опонентът – само с уста.

На леките жени тежкарите подаряват и леки коли.

И целувката задушава свободата на словото.

Журналистът се възползва от свободата на словото
колкото евнухът от свободната любов.

Най-голямата фамилия у нас са тези,
които фамилиарничат.

Според Европейската комисия любовният трепет
вече не е пеперуди в стомаха, а бръмбари.

На послушните момченца Дядо Коледа подарява
камиончета, на непослушните момиченца – джипове.

Най-мили са жените, на които мъжете се умилкват.

Кама Сутра има три варианта –
кама сутрин, кама по пладне и кама вечер.

Най-глупавият преподавател
ще скъса и най-красивата студентка.

Триперът в общежитието е нищо
пред Содом и Гомора в обществото.

По-добре мъжете да запратат ръкави,
отколкото жените – фусти.

Тиймбилдинг –
практическо занятие по Кама Сутра в офиса.

Обява: „Клубът на девствениците приема
нови членове“.

Общината не разрешава
да се чука от 14 до 16 часа! Вкъщи...

На жена с форми не ѝ трябва съдържание.

Дори сред русофобите има русофили!
Харесват блондинките.

За разлика от любовта сексът може да бъде и безопасен.

Не си лягай с кокошките, ще хванеш кокошинки.

Най-после поиска ръката ѝ. Всичко друго вече имаше...

Шефът на фирмата е един задник.
А най-хубавият задник е на секретарката.

Проктологът покани медицинската сестра
на романтична вечеря на свещи! Анални...

ПРАКТИЧЕСКА АБСУРДОСОФИЯ

Спокойно! У нас верижна реакция няма да има –
масите не са критични...

Съвременната физиогномика определя характера
на човека не само по чертите на лицето,
но и на маската.

Ако пустинята е пуританска,
на оазисите тя гледа като на публични домове.

Винаги идва момент,
в който и фурнаджийската лопата настъпва мотиката.

Папагалът може да дрънка глупости,
но затова пък никога не лъже.

Вътрешният глас не се чува заради външния шум.

От машината на времето работи само един чарк –
колелото на историята...

Надежда – тържество на фантазията над реалността.

Народ, който не буйства,
сам си навлича усмирителната риза.

За да си запазят главите,
управляващите ни промиват мозъците.

Някои фалшиви новини
деградират до официални информации.

Най-големи свлачища предизвикват
крайъгълните камъни.

Към стратегическите партньори сме много тактични.

България е троянски кон на себе си.

Всеки може лесно да погали лъв,
по-трудно е да не се подхлъзне на връщане!

Вкъщи е по-зле, отколкото на работа.
Не стига, че вършиш нещо, но и не ти плащат.

На бала абитуриентите, които обичат учителите си,
пият само Teacher`s.

Златният медал блести най-много.
Защото е от неръждавейка.

Кадрите решават всичко!
Ескадрите и ескадрилите – още повече.

Канибалите щяха да се цивилизоват по-рано,
ако последен не бяха изяли генерал-губернатора.

С мръсен вестник не можеш да изчистиш
прозореца към света.

Родината е наша майка! Майката си трака...

Тези, които казват че истината е във виното,
нямат представа какви чудеса крие ракията!

Най-бързо се настива, ако си в течение
на проблемите.

Проклятие на цивилизацията
е и заключената химическа тоалетна.

Гилотината помага товарът да падне от раменете.

Открит е пункт за вторични музикални суровини –
„Metallica“.

Добрият реалист знае, че всичко е измислено.

Обратен завой: Първо – в бомбоубежища.
После – в пещери. И накрая – по дърветата...

Месарят бриджор най-много обичаше да анонсира
„Три без кост“.

Да си честен, не е толкова трудно, колкото глупаво.

Ние сме оптимисти – твърдо вярваме,
че ще се случва и по-лошо.

Само третото око може да види вътрешната красота.

Парадокс: Най-мръсни са изпраните пари.

Мисля си дали съществуват хора,
които освен за съществуване си мислят и за нещо друго.

Ела да се наквадим на мокрия бюфет!

Страната е препълнена с мозък.
Затова прелива зад граница.

България е като жабата. Но вместо хубавия принц
идва страшният щъркел.

През лятото солариумът ще се използва за чеверме...

Не стига, че ни подслушват разговорите, но и мислите.

Преди 65 милиона години са измрели динозаврите.
Хората се стараят да им се случи същото...

Всички пътища водят към Крим.

В крайна сметка във всяка коалиция
се установява добър климакс.

Истинската причина за нарушенията са забраните.

Най-много хляб има във фурнаджийската лопата.

В компанията на лъжите
и истината звучи неправдоподобно.

Ясно е, че няма да има светлина в тунела,
но затова пък може да излетим в тръбата.

Скептиците се оказаха най-големите оптимисти...

Ако тълпата не се превърне в умен народ,
ще си остане само един прост електорат.

Подчиненият е винаги прав, началникът – седнал...
Ако някой му седне на стола, и той е прав...

Дори в мирно време генералите се бият... в гърдите.

Пестете топлата вода! Пийте една студена!

Парите развалят добрите хора!
Но пък лошите правят добри!

Всичко за футбола може да се каже с една дума. Гол!
Всичко за изборите – с две. Наказателен удар!

Земята е като бомба с часовников механизъм.
Не знаем датата, но работим за нейното приближаване.

Най-широк кръгзор към света дава ключалката.

Проклятието на пешките е,
че трябва да се движат само напред.

На нервна почва се прави най-добрата кал.

Когато фактите говорят, и боговете мълчат!
И фактите мълчат, когато факторите осребрят фактурите!

Привилегированите най-много се борят за равенство!
На всички останали.

Политическите идеи се материализират
чрез икономически интереси.

Мина времето на човеците с главна буква!
Сега се харесват тези с голямо число...

От двете злини избирай тази,
в която има повече пари и е по-близо до властта.

Във властта не е толкова важно
какво и кому служиш, а за колко.

На интелигентния човек
съвестта забранява много повече от закона.

Във войнишката раница вече няма жезъл. Има черпак.

Оптимистът вярва, че ще живее по-дълго,
песимистът е сигурен, че все по-малко му остава.

Измамените камили се плюят,
а керванът от наши кучета си върви...

Само загубеняци търсят справедливост...
Тя се продава!

Картината на действителността понасяме
благодарение на рамката на приличието.

Най-здравата основа на дворците са крайъгълните камъни.

По гърдите няма толкова много дупки,
колкото по знамената.

Нашенско уиски – „100 каба гайди“.

От всички лекарства само ракията се приема с мезе...

Качествата се наследяват, количествата – завещават.

Най-дебела сянка хвърля съмнението.

На чистата съвест най-много пречат угризенията.

Най-много съселяни има в столицата...

По-лесно е да направиш име, ако имаш фамилия.

И какво като е дърво! Нали е родословно.

Парадокс – никой толкова не пази демокрацията,
колкото полицията.

Бялата лястовица е провокатор
в ятото на рошавите гарги.

Може да се изкара действителна пенсия
и на недействителна военна служба.

Който е под крилото на шефа,
винаги може да ни се качи на главите.

Всеки подполковник има подсъзнание на полковник.

Ако не си материалист, значи си идеалист,
ако не си и идеалист, значи си идиот.

Цифровизацията прави чиновниците още по-глупави.

Нашенският троянски кон се познава лесно –
по магарешките уши.

Най-успешно лъжат добре информираните.

И мълчанието е език на омразата.

И лъжица честност може да ти развали бурето с лъжи.

Новините са слухове, издържали проверката на
времето.

„Няма вечни приятели, има вечни интереси.“ Та и ние
вечно защитаваме интересите на някакви приятели.

Зависими сме, защото сме безпомощни.

За какво ни е гласност, ако заглушава гласа на разума?

От най-бързия сперматозоид излизат и флегматични хора.

Режи клона, на който седиш!
Време е да слезем от дърветата...

Пак останахме последни!
Добре че вървим в грешна посока.

Трябва да се промени Конституцията!
Изисква разделението на властите... от народа.

Под щастлива звезда се раждат
предимно децата на генералите.

Когато слънцето залязва, хвърля по-големи сенки.

У нас има много атеисти! Не вярват в правителството.

Ако паднат маските, падат или главите, или гащите...

Проклятието на благотворителността е нейната гласност.

Ако всички разбират един афоризъм,
значи той нищо не струва. Опитайте с този!

Разсеяните са по-полезни! Когато разсейват мислите си.

Бъди самокритичен! Никои не ти е крив, ако си глупав.

Приживе те хулят, в некролога те хвалят.
А лъжа има и в двете!

И крилати мисли излитат в тръбата.

Понякога си говоря сам.
Приятно е да общуваш с умен човек.

Всъщност всяка заблудена овца е жертвен козел!

И защо да им дадем гласа си? За да останем без думи.

Животът започва и завършва с малки лъжи –
биберон и некролог! Между тях са големите лъжи...

Вече не може така! Може само по така...

Нужни са ни коренни промени! На 360 градуса...

Инструментите са половината майсторлък!
Ако са финансови – целият...

Златните правила могат да ни скъсат и железните нерви.

Предимството на образования човек е,
че той се заблуждава на научна основа.

В театрите – трупи, в горите – трупове.

Да им се чудиш на полукълбата –
и земя, и мозък, и задник.

Оптимистът вярва, че ще открият
хапчета за безсмъртие, песимистът е сигурен,
че от този свят никой няма да се измъкне жив.

Глупостите, които приказват,
са само част от тези, които измислят.

На три крачки от кризата – с краката напред,
прекращваме границата, ставаме на крака.

Зад гърба говорят задници.

Като дойде студът, всеки истински мъж
вече трябва да е сложил поне три неща:
киселото зеле, зимните гуми и наполеонките...

КНИГОПИС

- „Военноморска азбука“, автор, Варна, 1999 г.
- „Морски хора“, автор, Варна, 2007 г.
- „Живот с песен“, автор, Варна 2008 г.
- „Морски изповеди“, автор, Варна, 2011 г.
- „Слънчева кралица“, автор, Варна, 2011 г.
- „Морски Космос“, автор, Варна, 2013 г.
- „Извинете за нахалството“, автор, 2014 г.
- „Сатирична терца“, автор, 2015 г.
- „Кирливи ризи“, автор, София, 2016 г.
- „Адмиралски час“, автор, Варна, 2016 г.
- „Настолна книга“, автор, София, 2017 г.
- „Трудни орбити“, автор, Варна, 2018 г.
- „Най-доброто от най-добрите“, антология, съставител и преводач, София, 2019 г.
- „Афористичен тандем“, съавтор, съставител и преводач, София 2019 г.
- „Сатирични мистерии“, съставител и преводач, София, 2020 г.
- „Другата стана на медала“, автор, Велес, Северна Македония, 2021 г.
- „Гърнето на Пандора“, автор, София, 2021 г.
- „Четвъртият адмирал“, автор, София, 2022 г.
- „Де факто“, автор, Белград, Сърбия, 2023 г.

© Валентин Димитров
САТИРИЧНИ КРАТКОСЛОВИЯ
Разкази, миниатюри, афоризми
Българска, първо издание
Коректор и предпечат
Дора Томова
© Рисунка на корицата
Христо Недялков
© Печат
„Дайрект Сървисиз“ ООД, София

ISBN 978-619-91555-3-0

Валентин Димитров е роден във Варна, завършил е Морското училище, служил е във ВМС. Издал е 19 книги, носител е на 25 български и чуждестранни литературни награди. Негови работи са включвани в над 30 антологии, сборници и издания в 6 държави. Член е на Съюза на независимите български писатели, Почетен член на Московския клуб за афористика и Почетен член на Белградския афористичен кръг. Тази книга съдържа 15 разказа, 62 миниатюри и повече от 1000 афоризъма.

АВТОРЪТ ЗА САТИРАТА

Сатирата е приятен начин да се казват неприятни истини.

Сатириците са дисидентите на всяка власт.

Хуморът прави сарказма на сатирика по-поносим.

Сатирата е поръчкова. Поръчките – на съвестта на сатирика.

Цена 15 лева